baretta magazine

NUMMER 6 • NOVEMBER 2019

Karossen

Henry Stake

Carols orkester

Allsångklassikern

Men är det redan november?

Ja, så säger väl en hel del av oss. Ibland känns det som att man går direkt från augusti rakt in i november. Jag är en av de få personerna i min omgivning som älskar hösten. Man går in i ett lugnare tempo, och livet känns behagligt i största allmänhet. Jag tycker mycket om mörkret och att få tända lite ljus och kanske till och med streama en bra serie. Vi har förresten många bra serie- och filmtips i detta nummer. Må vara att kroppsklockan går lite bananas efter att vi ställt om klockan till vintertid, men den omställningen brukar gå rätt snabbt. Om inte annat så kommer man ju i säng i tid, i alla fall under en liten period.

Sedan marscherar vi raskt in i december, och hur många av er säger att ni saknar ”den där julkänslan”? Vi är nog en hel del som känner så, skulle jag tro. Vill man ha julkänsla är det nog upp till oss själva att fixa till den. Vi på Baretta vet flera sätt att råda bot på er Christmas spririt. Ni kan ju läsa vår tidning till exempel!

Detta fullspäckade nummer innehåller ett stort reportage om Henry Stake. Vilken man, vilka bilder, vilken historia han har att berätta. Läs och njut! Vi berättar även om en utflykt till ljusfestivalen på Smögen. Terje visar bilder från nedläggningen av Volvo Bussar Säffle som skedde 2013. Bilderna Terje visar är helt fantastiska, fast omständigheterna är otroligt tragiska. Maria gör personporträtt och Tony sköter inläggen om musiklivet med bravur.

Men, är det redan januari? För jag antar att ni läste vår tidning ända fram till det nya året?

Maria Olsen
Ansvarig utgivare

Omslagsbild: Tommy Coolin Öhver. Sista dagen han jobbade på Karossen hade han varit och dragit ut en visdomstand ”lika bra å ta all skit på en å samma dag”. **Foto: Terje Olsen**

baretta magazine

Nr 6 NOVEMBER 2019

Ansvarig utgivare
Maria Olsen
maria.olsen4@gmail.com

Webbansvarig
Maria Olsen

Redaktör
Terje Olsen
grappa59@gmail.com

Layout
Tony Berg
tony@tonyberg.com

Hemsida
barettamagazine.com

Instagram
barettamagazine

Maria Olsen
Har fotografin som hobby. Arbetar med hemsidor och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det. På fritiden används kameran flitigt. Har varit medarbetare i två böcker, varav den ena fick Åmåls kommuns kulturpris. Hon har även placerat sig på en andraplats i Kamera- och bilds fototävling. Gick en högskoleutbildning våren 2019 i källkritik bland viraler, alternativa fakta och fejkade nyheter. Nästa projekt? Förutom denna tidning och en fotografikurs på Mitt-universitetet även att slutföra arbetet med sin egna bok!
Instagram: **mariasklick**

Terje Olsen
Intresset för foto har alltid funnits men fram till 2006 blev det mest party/naturbilder. Första systemkameran köptes på Cypern 1979 där han gjorde FN-tjänst, men det var när den första digitala kameran köptes som intresset tog fart. Är medlem i Tilt Photogroup, en grupp på nio personer. Hans största projekt så här långt var när han dokumenterade nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle. Delaktig i två utgivna fotoböcker.
Instagram: **grappa59**

Tony Berg
Arbetade som skribent och fotograf åren 1990-2014. Arbetar sedan 2014 på Åmåls Grafiska och har genom åren hunnit med att ge ut fem böcker och medverka i ytterligare en handfull. Är grundare av Åmåls Fotofest och är även media- och bokningsansvarig på Åmåls Bluesfest. Tony har även haft ett flertal fotoutställningar och var under ett antal år med på Blues at Sea och ställde ut bluesbilder. Tony arbetar för närvarande med tre olika bokprojekt.
Instagram: tonyberg64

Fotografer i detta nummer
Maria Olsen, Terje Olsen, Tony Berg, Berth Carlsson, Henry Stake, Conny Andersson, Picpeople Anna Lindblom, Sara Vintfjärd, Dan Magnusson

NUMMER 6

baretta
NOVEMBER 2019

04 Tio år med dansbandet Carols
Dansbandet Carols var ett av de Åmålsband som under 1970-talet gjorde sin hobby till arbete som heltidsmusiker.

14 Henry Stake Åmåls första pressfotograf
Henry Stake har en lång karriär bakom sig som pressfotograf och fotohandlare. Hans arkiv är en skatt för Åmålsborna.

32 Närmare än du tror: Daniel Larsson
Vad driver Daniel Larsson att måla? Det är en fråga han fått många gånger och som alltid är llika svår att besvara.

34 Allsångsklassikern – jo, du läste rätt
Allsång på Skansen, Lotta på Liseberg och Allsång på grensen, det är de tre tv-sända allsångskvällarna som ingår i klassikern.

42 BeAs Kök – matlagning med finess
Barettas nye huskock, BeA Nilsson presenterar i detta numret Hagenbergsgrytan. Läs, lockas och laga denna nyskapade rätt.

44 Roadtrips i Sverige – resetips på Instagram
Marina Evertsson, Anna Linton och Lovisa Jacobsson har skapat ett populärt instagramkonto som ger många bra restips.

48 Wass vann Hagenrundan för sjunde året i rad
Ett 50-tal löpare fullgjorde årets upplaga av Hagenrundan. Wilma Karlsson och pappa Mattias från Säffle vann varsin klass.

50 Tungt för Säffle när Karossen lades ned
En bilddokumentation från nedläggningsbeskedet i oktober 2012 till nedläggningen under 2013.

74 Island of Lights och Västkusten med Tilt
Tidigt i höstas gjorde delar av Tilt Photogroup en resa till Smögen och Island of Light och ytterligare några platser.

92 Upp i det blå med Terje
I varje nummer bjuder Terje Olsen på en drönarbild. I detta nummer har han varit på en av Åmåls mest populära platser.

95 Maria tipsar
Maria Olsen tipsar om lite goa tv-serier och några fantastiska Instagramkonton som är väl värda att följa.

99 På skivtallriken med Sara och Kjell
Sara Vintfjärd från Karlstad och Kjell Svensson från Säffle delar med sig av sin musiksmak.

100 Batteristen
I detta nummer träffar ni trummisen och sköningen Love Melin som berättar om varför han blev trummis.

106 I backspegeln
Vi bjuder på två gamla lagbilder på IFK Åmåls A-lag i fotboll och en seriesegrande upplaga av IF Vikens damlag.

CARDOLS

Carols första officiella orkesterbild från 1971 med Kjell Jansson, Kenneth Strand, Christer Berg, Britt-Marie Strand och Kennet Andersson. På den tiden hette bandet Carols med Britt-Marie.
Foto: Henry Stake

Carols på Vikenborg 1975: Robert Svensson, Stig Carlsson, Morgan Ottosson, Kennet Andersson och Nils-Arne Torkildsson. **Foto: Privat**

Carols, som bildades 1970, hann med en singel och två lp-skivor under den tioårsperiod som bandet existerade. Åren 1976-80 spelade Carols musik på heltid och hade då ett fulltecknat turnéprogram med spelningar både i Sverige och Norge.

I oktober 1970 bildades Carols av Kennet Andersson, bas och sång, Christer Berg, trummor och Kjell Jansson, gitarr och sång. Kort därefter utökades bandet med Britt-Mari Strand, sång, och Kenneth Strand, orgel. I april 1972 slutade Kjell Jansson och månaden efter lade också Kenneth Strand av. De ersattes av Håkan Franksson, keyboards och sång, samt Sven-Olof Höög, gitarr och sång. I augusti samma år var det dags för nästa förändring i bandet. Då slutade sångerskan Britt-Mari Strand.

Efter knappt ett halvår med bandet slutade Sven-Olof Höög och ersattes av Thor Anundson-Madsén, gitarr och sång. Han hade tidigare varit medlem i Tina Thor och Sven tillsammans med Tina Wigren och Sven-Olov Udd.

1973 började bandet att få så många spelningar att den första egna orkesterbussen införskaffades. I oktober samma år utökades Carols återigen till en kvintett. Då Carols var i Stockholm under några dagar träffade de sångaren Tommy Dean Hillborg. 1971 hade han legat på Svensktoppen med låten "Marie Isabell". Som bäst blev det då en fjärdeplacering för Hillborg, men låten hängde kvar på listan i några månader.

Därefter gav han ut en handfull singlar och var även över i England och spelade in en lp. När Tommy lärde känna killarna i Carols 1973 verkade det som att personkemin stämde och killarna frågade om han vill bli medlem i bandet, något han tackade ja till. Premiär för Carols med Tommy Dean Hillborg blev det på hösten samma år i bandets hemmaort Fengersfors. I ungefär samma veva

Carols 1973: Håkan Frankson, Kennet Andersson, Thor Anundson-Madsén och Christer Berg. **Foto: Berth Carlsson**

Tidig bild på Carols med Britt-Marie 1971. Från vänster Kennet Andersson, Britt-Marie Strand, Kenneth Strand, Christer Berg och Kjell Jansson.
Foto: Conny Andersson

Carols på scen i Norge 1975. Nils-Arne Torkildsson, Kennet Andersson, Stig Carlsson, Morgan Ottosson och Robert Svensson. **Foto: Privat**

En riktigt poppig bild på Carols från 1976. Magnus Vernersson, Kenneth Andersson, Stig Carlsson, Nils-Arne Torkildsson och Morgan Ottosson.
Foto: Bert Carlsson

slutade Christer Berg och ersattes av Stig Carlsson, trummor.

Nu blev Tommy Dean Hillborgs sejour i Carols inte så lång. Han slutade efter ungefär ett halvår i bandet. Främsta orsaken till att han fick sluta var samarbetssvårigheter med övriga bandmedlemmar, något som det inte funnits indikationer på före han blev medlem.

Därefter fortsatte Carols som kvartett ett tag. I början av 1974 hade både Carols, samt åmålsbanden Saints och Rooy Wills problem i skuggan av oljekrisen. Då det rådde ransonering hade banden svårt att klara sina åtaganden eftersom det saknades bensin och diesel till bussarna.

I april samma år lämnade Thor Anundson-Madsén Carols för att bli medlem i Saints. Två veckor senare ersattes han av Nils-Arne Torkildsson, gitarr och sång. Några månader senare utökades bandet också med Morgan Ottosson, gitarr och sång.

7-8 april 1975 var Carols i dansbandskollegorna Streaplers Studio Bohus i Kungälv för att spela in singeln "Då går man där och myser" skriven av K.G. Lundqvist. Singeln gavs ut av skivbolaget Carola och släpptes i november 1975.

Bara några dagar efter att debutsingeln spelats in var det dags för nästa medlem att lämna Carols till förmån för Saints. Det var Håkan Franksson som tackade för sig. Återigen letade Carols efter en ny medlem, och denna gång föll valet på Robert Svensson, orgel och piano.

Hösten 1975 fick Carols kontakt med produktionsbolaget TMB-musik i Stockholm som ägdes av Trio me Bumba. Bokningschef på bolaget var den gamle popmusikern Janne Ahlén, före detta sångare i The Hounds. Knappt ett halvår efter att samarbetet med TMB startat, våren 1976, hade killarna i Carols bestämt sig, de skulle bli heltidsmusiker. Första spelningen som proffs skedde i norska Tromsö 1 mars 1976. Det var en tuff resa på över 100 mil via Finland innan bandet hittade fram till den nordnorska staden. Där spelade de sedan under en månads tid, något som gav medlemmarna en fin möjlighet att bli ännu mer samtränade. Carols bodde bra och hade mycket ledig tid, men det fanns nackdelar också. Maten bestod mestadels av fisk och trots att det var mars så var det för det mesta mörkt och trist i Tromsö så hemlängtan gjorde sig alltmer påmind.

Robert Svensson lämnade bandet på hösten samma år och ersattes av Klas Sandberg, keyboard. Sandbergs medverkan i bandet blev dock kort och i hans ställe kom Magnus Vernersson, orgel och piano, med.

Kort därefter fick Carols ett skivkontrakt med Platinaskivor och gick in i Platina Studio i Göteborg för att spela in sin debutplatta. Sommaren 1976 tillbringade bandet

Rätt snitt på scenkläderna var viktigt. Denna upplaga av Carols från 1975 bestod av Morgan Ottosson, Robert Svensson, Stig Carlsson, Nils-Arne Torkildsson och Kennet Andersson. **Foto: Berth Carlsson**

Bilderna i klockvis ording: Kennet Andersson redo att lasta turnébussen. Håkan Franksson i replokalen. Thor Anundson-Madsén lastar ur bandets vagn. Thor Anundson-Madsén och Håkan Franksson på scen. **Foto: Privat**

många timmar i studion under arbetet med debutalbumet "Svängiga danslåtar 1". I studion fick de hjälp av Alf Pilnäs med både inspelning, mixning och produktion. Låtarna på skivan var både på engelska och svenska. Bland annat hade de lånat klassiker som "Runaway" av Del Shannon och Max Crook, "The great snowman" av J.D. Loudermilk samt "Baby don't go" av Sonny Bono.

Bland de svenska bidragen märktes "Sommardröm" av tidigare medlemmen Sven-Olof Höög, "Kom och följ med" av Jimmy Andersson och Hans Sidén samt "Så vi dansade" av Göran Lindberg.

Carols hade precis släppt sitt debutalbum när det var dags för medlem nummer tre att lämna bandet för att bli medlem i Saints. Det var Kennet Andersson som ersatte Pelle Clarholm i lokalkonkurrenten Saints. Under en kort tid hade Bosse Andersson vikarierat som basist i Saints efter Pelle Clarholm så när Kennet tog klivet över blev Bosse medlem i Carols istället.

1977 var det dags att gå in i studio igen. Under april, juni och juli spelades tolv låtar in och mixades av Carols och Alf Pilnäs i Platina Studio i Göteborg.

Precis som på debuten blandades svenska orginallåtar med engelska låtar samt en och annan försvenskad låt på bandets andra skiva "Natten har sin egen saga". Lennart Clerwall bidrog med fyra låtar på svenska. Det var titellåten

Bilderna i klockvis ordning: Thor Anundson-Madsén, Nils-Arne Torkildsson, Kennet Andersson och Stig Carlsson. **Foto: Privat**

"Natten har sin egen saga", "Lillemors drömmar", "Ring inte mera" och "Tack och lov".

Carols gjorde också covers på ett par låtar av John Lennon och Paul McCartney. Det var "I saw her standing there" och "She's a woman". En annan klassiker som finns med på skivan är Hank Williams "Your cheating heart".

Redan på 1970–talet pratades det en hel del om fusket inom skivbranschen. Bland annat fanns det band som inte själva spelade in sina skivor. Rutinerade studiomusiker gjorde inspelningarna och sedan kom bandets sångare till studion och lade på sången. På Carols båda lp-skivor fanns det dock en garanti med som intygade att det bara var medlemmar i Carols som spelade på skivan.

1978 tackade Bosse Andersson för sig och gick vidare för att spela med Sven-Erics. Han ersattes av Mats Silverstam, bas. Året efter slutade Morgan Ottosson och då blev Kenth Thunell, gitarr och sång, medlem i Carols.

Efter ytterligare några personaländringar bestod Carols 1979 av Anders Saltberg, trummor, Nils Arne Torkildsson, gitarr och sång, Magnus Vernersson, orgel och piano, samt Ulf Brekke, bas. Den sättningen höll i ungefär ett år. Sommaren 1980 gjorde Carols sin sista spelning. Medlemmarna i bandet hade då bestämt att de skulle sluta som heltidsmusiker och bandet lades då ned helt och hållet. Då hade Carols varit ett professionellt dansband i drygt fyra års tid.

Tony Berg

Första turnén som heltidsmusiker gick till ett månadslångt engagemang i norska Tromsö. Här ses bandets turnébuss i de norska fjällen i mars 1976.
Foto: Privat

CAROLS

Medlemmar åren 1970-1980

Originalmedlemmar
Kennet Andersson, bas & sång
Christer Berg, trummor
Kjell Jansson, gitarr & sång

Övriga medlemmar genom åren
Britt-Mari Strand, sång
Kenneth Strand, orgel
Håkan Franksson, keyboards & sång
Sven-Olof Höög, gitarr & sång
Thor Anundsson-Madsén, gitarr & sång
Tommy Dean Hillborg, sång
Stig Carlsson, trummor
Nils-Arne Torkildsson, gitarr & sång
Morgan Ottosson, gitarr & sång
Robert Svensson, orgel & piano
Klas Sandberg, keyboard
Magnus Vernersson, orgel & piano
Bosse Andersson, bas
Mats Silverstam, bas
Kent Thunell, gitarr & sång
Anders Saltberg, trummor

Diskografi

Svängiga danslåtar 1
Typ: Album
Inspelad: Juli-augusti 1976, Platina studio, Göteborg.
Producent: Alf Pilnäs & Carols.
Tekniker: Alf Pilnäs.
Skivnummer: PALP 3070
Skivbolag: Platina Skivor

Natten har sin egen saga.
Typ: Album
Inspelad: April-juli 1977, Platina studio, Göteborg.
Producent: Alf Pilnäs & Carols.
Tekniker: Alf Pilnäs.
Skivnummer: PALP 3084
Skivbolag: Platina Skivor

Så går man där och myser.
Typ: Singel.
Inspelad: 1975, Bohus studio, Kungälv.
Producent: Gert Lengstrand & Carols.
Tekniker: Åke Eldsäter.
Skivnummer: CAR 100
Skivbolag: Carola/Sonet Music

Kungligheter, störtade stridsflygplan, Ingo Johansson, Monte Carlo-rallyt, bränder och skolavslutningar. Henry Stake har fotograferat det mesta under sina år som fotograf.
Foto: Tony Berg

HENRY STAKE

PRESSFOTOGRAF EXTRAORDINÄR

Mannen som dokumenterade Åmåls nutidshistoria

Om vi tittar lite bakåt i tiden och pratar Åmålsfotografer finns det ingen möjlighet att inte nämna Henry Stake. Han var Åmåls förste riktige pressfotograf, och han var ung när han startade. Han föddes 1932, köpte sin första kamera som 13-åring, då började han också bygga upp sitt bildarkiv som han idag har skänkt merparten av till Åmåls kommun. När han lämnade ifrån sig sitt arkiv innehöll det över 100 000 bilder.

Många kändisar har förevigats av Henry Stakes kamera. Gustav VI Adolf och Carl XVI Gustaf är två kungligheter som finns i arkivet. Gösta"Snoddas" Nordgren, Lill-Babs och Lasse Berghagen, The Golden Gate Quartet, Ingo Johansson, Alice Babs, Göte Wilhelmsson, Lily Berglund och The Osmonds och många fler.
Foto: Henry Stake

KÄNDISAR

Fotointresset som tog fart i de tidiga tonåren ärvde han från sin pappa Carl-Arthur. Henry bodde med sin familj vid Bollsbyn och pappan dokumenterade järnvägsbygget och rallarna med sin kamera, och den unge Henry såg fascinerat på.

När han fick sin första kamera började han omedelbart fotografera, men det gällde att välja bilder med omsorg då det inte var billigt med film. Kameran var en Agfa Billy med 6x9-negativ. Under 1940-talet fanns det inte så många att fråga om hur man skulle fotografera. Lite tips fick han av sin far, men mestadels fick han lära sig själv.

– Det gällde att inte upprepa misstagen samtidigt som man ville komma ihåg hur man tog de bra bilderna, ler Henry Stake.

På den tiden var Åmåls rikskänt för sitt påskfirande. Det small överallt och det small rejält. Polisen skickade extra resurser till staden och rikspressen skickade sina fotografer, det gjorde stort intryck på den unge Henry när fotograferna sprang fram till händelsernas centrum för att få sina bilder.

Tidigt på fotbollssäsongen 1950 fick han sina första bilder publicerade i Provinstidningen Dalsland. Det var bilder från en hemmamatch i division II för IF Viken mot IK Brage. Nu kunde han titulera sig pressfotograf, men det skulle ta ytterligare några år innan han kunde livnära sig på fotograferandet.

– Till vardags jobbade jag på Åmåls Färg- och Kemikalieaffär på Kungsgatan så det blev långa dagar och kvällar ibland.

Då spelades de flesta matcher på söndagar. Först fotograferade han matcherna sedan bar det snabbt av hem till fotolabbet som var inrymt i en garderob. Nu var det bråttom. Klockan sex på kvällen gick bussen till Karlstad, då var han tvungen att vara på plats med bilderna för att de skulle hinna göras om till klichéer på Värmlands Folkblad innan han fick med dem tillbaka och kunde lämna dem på tryckeriet hos Provinstidningen.

Det blev lite lättare när han fick egen bil. Om filmen inte riktigt hunnit torka fick den göra det i bilen där Henry hade hängt upp lite torklinor ut i fall att. Var det riktig kris hände det att han kallade in en chaufför och fixade till filmen på resan upp.

Det hände också att större tidningar ville ha bilder av Henry Stake.

– Det hände lite då och då, så det var bara att slänga sig i bilen och åka. Många gånger skickade tidningen också en bil, så vi möttes halvvägs, berättar Henry.

Personligen hörde jag tidigt berättelser om Henry Stake i mitt hem. Min far, Harald "Greben" Berg och Henry Stake jobbade ofta ihop, så Henry var en bekant figur i vårt hem. Min far gick bort när jag var tre år, så jag har inga minnen av de båda ihop, men mamma berättade mycket om deras reportageresor och om fotografen Henry, som hälsade på då och då även efter att min far gått bort.

De jobbade ihop i många år och var ett bra team som också gillade varandra. En av berättelserna som Henry berättat var när de båda var i Färgelanda för att skriva om familjen Berg som vunnit stort på tipset. De ville inte alls ha med media att göra. Men

Två boxningsvärldsmästare i tungvikt.
Ingemar "Ingo" Johansson och Ansel Adams.
uppvisningsboxar på scenen i Furuhälls folkpark.
Foto: Henry Stake

COL DE TURINI
12
66
LA BOLLÈNE
NICE
N 566
MOULINET
SOSPEL
60

Överst till vänster: Erik Karlsson "På taket" med sin Saab i Monte Carlorallyt 1963. Då vann han för andra året i rad. Andreförare var Gunnar Palm.. Nederst till vänster: Dalslänningen Carl-Magnus Skogh i en Volvo PV på en fartsträcka före målet i Castillon i Monte Carlorallyt. Skogh körde för Åmåls MK i början av karriären. Överst till höger: Start av en delsträcka i Monte Carlo-rally 1961 defilerar genom staden. Mitten till höger: Erik Karlsson "På taket" och Gunnar Palm efter segern 1963. Nederst till höger: Bosse Ljungfeldt i en Ford Sephyr som slingrar sig mellan uppställda tunnor utanför Weiners Gjuteri som avslutning på Väner-rallyt.
Foto: Henry Stake

MOTORSPORT

lyckan vände för Åmålsduon när Greben presenterade sig och de insåg att de hade samma efternamn. Då trodde familjen att de var släkt så dörren öppnades, Henry och min far fick sin story och en god fika innan de vände hemåt igen.

– Vi gjorde en del roliga reportage ihop. Men vi hade det också tufft några gånger. Vi skulle göra en artikel om en ung man någonstans ute i Dalslands obygd. Han hade gift sig med en betydligt äldre dam, hon var riktigt gammal, och rik, så han hade gjort det stora klippet. När vi kom till gården insåg vi snart att den unge mannen inte uppskattade vårt besök. Han hade nog tänkt att detta skulle passera obemärkt. Det slutade med att han gick in och hämtade ett gevär så vi fick fly hals över huvud. Då hann man bli ganska rädd, berättar Henry.

En annan gång hade ett militärflygplan störtat i obygden utanför Ed.

– Det var ett tufft uppdrag. Det var mycket klättrande innan vi kom upp på berget där planet störtat och lyckades hitta en vinge. Jag var helt slut efter klättringen och än värre var det för Greben som var betydligt äldre än mig.

1954 hyrde han en källarlokal på Mellanbrogatan och startade sitt eget företag Fototjänst. Utrustningen till sin ateljé hade han kommit över ganska billigt på en auktion. Nu blev han inte långvarig i källarlokalen och inte heller företagsnamnet överlevde någon längre tid. Vid ett tillfälle hade han fotograferat Åmålsprofilen och fastighetsägaren Lars Janssons 50-årskalas.

När denne hämtade bilderna erbjöd han Henry att hyra en lokal i det hus där apoteket ligger idag. Sagt och gjort. Samtidigt byttes namnet till Stake Foto och där drev han sedan sin butik och ateljé fram till 1986.

Henry Stake kunde inte ha valt en bättre tid att öppna ateljé och fotobutik. Fler och fler ville bli porträtterade allt ifrån hela familjer till enstaka bilder. Ateljén var ofta välbesökt.

– Det privata fotograferandet exploderade nästan vid denna tidpunkt. Kamerorna blev billiga tack vare småformatet, och filmen var heller inte så dyr. Så det rullade på bra även i butiken, berättar Henry.

Även om småformatskamerorna var det som sålde bäst förblev Henry sina gamla kameror och format trogen fram till slutet av 1960-talet.

– Jag använde mig mest av mina Rolleiflex och Hasselbladare och gärna med 80 mm-objektiven.

Henry Stake nöjde sig dock inte med att bara driva sitt företag på hemmaplan.

Han har alltid varit en smart affärsman vilket kom att ta honom ut i Europa. Henry hade ett förflutet som rallyförare. Han hade en Citroen ID 19 som han körde ett antal rally med, alltid med Kjell Pettersson som kartläsare. Den 26 juni 1959 deltog de i Mälarrundan när de kraschade ordentligt på en av nattsträckorna. Båda klarade sig oskadda, bilen var det värre med, så medans de väntade på assistans tog de fram sin lilla radio och lyssnade på direktsändningen när Ingemar Johansson blev världsmästare i tungviktsboxning på Yankee Stadium i New York. Johansson besegrade Floyd Patterson via teknisk KO två minuter in

Monte Carlo-rallyt – här med Gunnar Andersson, Högsäter, i en Volvo Amazon 1961.
Foto: Henry Stake

INTEX
CA
SHE

Många bränder och olyckor har förevigats genom åren.
Foto: Henry Stake

NYHETSBEVAKNING

i den tredje ronden då han slog ned Patterson för sjunde gången i matchen.

– Det var en liten tröst i bedrövelsen, vi kraschade men fick en svensk världsmästare i boxning.

Kraschen blev riktigt kostsam för rallyentusiasten Henry Stake. Försäkringsbolaget krånglade och bilen hade gjort sin sista tävling, så rallykarriären fick läggas på hyllan.

Saknaden av rallysporten blev allt större men i slutet av 1960 fick han en idé. Henry slängde sig i bilen och åkte ned till Volvos fabrik i Torslanda för att träffa Volvos chef för publicrelations. När han väl fick komma in på dennes kontor målade en entusiastisk Henry upp sin idé. Han skulle åka till Monte Carlo-rally och fota actionbilder på de Volvobilar som deltog i rally. Dessa skulle sedan Volvo få använda samtidigt som Henry kunde sälja dem till svenska tidningar. Volvos PR-chef behövde inte särskilt lång betänketid utan nappade på erbjudandet.

På den tiden var inte Monte Carlo-rally riktigt som det är idag. Visst var det tävlingssträckor i och runt omkring Monte Carlo, men det fanns också en transportsträcka till rallyt genom Europa där förare från Sverige, Norge, England och övriga deltagande länder anslöt sig allt eftersom och åkte tillsammans ned till Monte Carlo.

Henrys idé gjorde att han hade resan betald och dessutom kunde det bli ett överskott om han sålde bra med bilder.

Henry tog med sig två vänner på resan. Dels polisassistenten Herry Andersson samt kommunalborgmästare Lennart Korduner.

– Jag var inget vidare på språk så jag behövde ha med mig någon som var duktig på språk och det var Lennart. Han pratade tyska, franska och engelska vilket var precis vad vi behövde på denna resa.

De tre lastade Henrys Volkswagen från 1955 och begav sig till Stockholm där resan söderut mot Monte Carlo tog sin början. Under hela resan fotograferade Henry Stake rallybilarna och deltagarna. Under körning, vid raster och färjeöverfarter.

På vägen ned skickade Henry Stake hem bilder med jämna mellanrum. Första paketet skickades till Reportagebild i Stockholm från Frankfurt efter att han framkallat dem på hotellrummet. Själva tävlingarna var precis den motorfest som Henry och hans vänner hoppats på, enda smolken i bägaren var väl att det inte gick så bra för svenskarna som ställde upp. Det innebar också att han inte sålda lika mycket bilder som han räknat med, men bilderna och minnena finns kvar samt en lugnare tur genom Frankrike på hemvägen med besök i Paris.

1962 blev det inget Monte Carlo för Henry Stake, och då vann Erik Karlsson (Karlsson på taket). Så nästa år bar det av igen med samma upplägg, enda skillnaden mot den första resan var att Erik Karlsson vann för andra året i rad, och nu blev det fart på tidningarna hemma i Sverige.

– Totalt sålde jag runt 600 bilder, säger Henry Stake och ler.

Det blev en del klirr i kassan efter den resan.

Rallyintresset som hade fött idén med Monte Carlo-resorna hade bara blivit större efter resorna så när han kom hem drog han upp planerna för

Branden på Rubberfilm var svårsläckt.
Foto: Henry Stake

RECORTEC
2

Överst till vänster: Nordverk i Åmål visar upp en av sina nya produkter. Nederst till vänster: Celebert besök på Skandinaviska Grammofon AB. Uppifrån och ner till höger: Mattias Jonsson visar en ny kopieringsmaskin. Carl XVI Gustaf gästar Åsi-verken i Åmål och skakar hand med direktör Nordström. Resterna av militärflygplanet som störtade utanför Dals-Ed. Längst ned Allan Samuelsson på Elbyrån med det senaste i tv-apparater på 1960-talet.
Foto: Henry Stake

HÄNDELSER

första upplagan av Vänerrallyt. Henry var tävlingsledare under de två år rally kördes, men sedan var det stopp. Polismyndigheten i Älvsborg gillade inte alls tanken på rallyt så det blev inga fler rallyn. Polisen i Värmland hade dock en annan inställning så med Vänerrallyt som mall skapade de rallyt Värmland runt. Så småningom döptes det om till Svenska rallyt. 2003 var Henry Stake inbjuden som hedersgäst på Svenska rallyt. Det är nog så att hade inte han skapat Vänerrallyt hade vi troligen inte haft Svenska rallyt idag.

Efter åren med motorsport blev det en del landskapsfotografering.

– Jag upptäckte att det gick att sälja bilder till de regionala tv-sändningarna. Där hade de ofta stämningsfulla naturbilder som bakgrund i väntan på nästa program.

Efter att han sålt butiken och ateljén fortsatte han jobba som fotograf, men tog mest jobb han gillade. Under tio års tid fotograferade han företaget Brandts lastbilar för almanackor och till slut började han också fotografera med digitalkamera, även om det satt långt inne.

Trots att i stort sett alla i Åmål vet vem Henry Stake är har det utanför dagstidningarna inte funnits allt för många chanser att se hans bilder utställda. 1979 hade han en utställning i Konsthallen i Åmål. Utställningen besöktes av runt 13 000 personer, ungefär lika många som bodde i Åmål på den tiden.

Han har också varit med och ställt ut på Åmåls Fotofest 2012 och 2013. För egen del kan jag tycka att det är hög tid för en egen fotoutställning för Henry Stake i Åmål det är trots allt 40 år sedan han hade en egen utställning i Åmål.

Som pressfotograf har han förutom alla sportbilder också bevakat Åmåls utveckling under en lång rad av år. Tidsdokumenten är otroligt viktiga för vår lokalhistoria och förvaras numer i Åmåls kommuns arkiv dit han skänkte över 100 000 negativ och en mängd pappersbilder för snart 13 år sedan. Det är bara att hoppas att denna bildskatt inte göms undan utan verkligen visas upp för Åmålsborna i någon form.

En så lång och framgångsrik karriär som fotograf har givetvis resulterat i många spännande möten och upplevelser. Henry Stake har fotograferat kändisar som Gösta ”Snoddas” Nordgren, Alice Babs och världsberömda Golden Gate-kvartetten, Ingo Johansson, Lill-Babs och givetvis Åmåls egen Göte Wilhelmsson och många fler.

Henry Stake har också anlitats av en rad företag och organisationer för produkt- och företagsbilder. Han fotade alla båtar som byggdes på Åsiverken, första snöskotern hos Nordverk, EMI:s skiv- och kassettfabrik, filminspelningar, kungabesök, artistbilder, skolavslutningar, ja, listan kan göras hur lång som helst.

1986 sålde Henry Stake verksamheten till Anders Kockgård som där efter drev Stake Foto eftr i 21 år fram till 23 december 2007 då han stängde butiken. Därefter har samma lokal inhyst ytterligare två fotografer med butik. Först var det Berth Carlsson och Isaksons Hovfoto, därefter Emmelie Bengtsson med Saga Photos som också blev Åmåls sista fotobutik.

Tony Berg

Inbjudna gäster med sina kameror i högsta hugg vid Carl XVI Gustafs besök på Åsi-verken i Åmål. Till höger NWT:s lokalredaktör Sören Moss.
Foto: Henry Stake

Jag ville ta reda på vem människan bakom porträttet är

Närmare än du tror

Daniel LARSSON

Vad är det som driver mig att måla? Ända sedan jag fick den frågan har den flera gånger varit nära att driva mig till vansinne, för det blir helt tomt i huvudet när jag tänker på det. Å andra sidan så är det kanske just i det där tomrummet som det börjar.

Målandet är ett famlande efter identitet. Samtidigt som jag älskar att måla, vill ha mer tid att måla, så har jag hela tiden en gäckande upplevelse av att det finns saker jag borde lära mig. Någon slags grund, ett basalt tänk. Allt jag gör är bara på test. Så har det alltid varit. Jag provar mig fram, lär mig bit för bit av varje målning som lyckas eller misslyckas.

Jag saknar en upplevelse av riktning, tydlighet i mitt målande på samma sätt som jag saknar tydlighet om min riktning i livet. Jag vet inte vart jag är på väg, jag har svårt att definiera mig själv. Det har jag alltid haft. Säkerligen för att självförtroendet och framför allt självbilden är illa grundad. Målningen blir kanske ett sätt att spegla mig själv.

När jag rasar ner totalt i mig själv så återkommer jag ofta till målandet som någon slags fast punkt. Något att hålla sig fast vid. Även om jag inte alls kan prioritera att faktiskt måla så mycket som jag vill så har sinnesbilden av mig själv som ”en som målar” kunnat hålla mig hyfsat flytande i sökandet efter vem jag är och ”vad fan håller jag på med egentligen?”.

När sinnesbilden inte räcker att luta sig åt kan jag gräva i min ryggsäck som ständigt har en hel arsenal av färg-pennor och kladdiga färggrejer i sig. Delar av identiteten

som inte går att få in i tanken får en bära med sig i handen. Eller på kroppen. Jag kan medvetet vara si och så noga med att tvätta bort sprayrester på händerna ibland. Allt för att känna identitet. Det svåra blir när vardagen gör sig påmind. I familjelivet, på jobbet eller i världen. Prioriteringar. Felprioriteringar. Faktiska och moraliska. Med det dåliga självförtroendet i grunden så blir domen ofta hård mot mig själv. ”Vad fan håller jag på mig? ”Gnälla och längta efter att få måla?” ”Jävla idiot, det kunde du väl ha insett?”.

Jag vet inte hur många gånger jag varit nära att slänga bort taveldukar och alla sprayfärg som källaren är överfylld

Foto: Maria Olsen

med. De här domarna mot mig själv har kommit att bli allt hårdare under åren, samtidigt som jag kommit att utvecklas allt mer i målandet under åren. Och sedan gatukonsten intresserat mig mer och mer de senaste åren, och jag ser hur dess former kan påverka och förändra för människor på ett positivt sätt, ja då blir allt ännu mer krångligare.

Jag tror på gatukonstens roll i Åmål. Jag är övertygad att det kan fylla ett tomrum, för den enskilde och för staden. Turismutveckling, social trygghet. Förståelse över kulturella gränser, över generationer. Jag har huvudet sprängfyllt med idéer. I de här lägena så blir målandet och att arbeta med sin stad, för sin stad, större än jag vet inte vad. Det är blodigt allvar, jag känner hur hela kroppen rusar ibland. Sen händer något. Stort eller litet. Oftast vardagen. ”Nä, åt helvete med hela skiten. Fokusera på något riktigt i stället”. Så här håller jag på. Pendlar fram och tillbaka. Allt sker i tanken. Det är aldrig något som visas. Min bättre hälft brukar säga ”hitta en mellanväg”. Jag försöker. Det går bra ibland, bit för bit.

Tack Erica för att du står ut med mig. Jag älskar dig. Jag vet att jag inte kan sluta nu. Min tid kommer.”

Tack vare norska Mari kunde vi genomföra den ultimata allsångsklassikern.
Foto: Maria Olsen

HUR MÅNGA
ALLSÅNGSKLASSIKER
FINNS DET I VÄRLDEN?

Hur tänker han nu, undrar ni? Allsångsklassiker? Han menar väl allsång? (Då menar jag inte enskilda allsångsevent.) Allsång på Skansen är ju numera en klassiker, det måste man väl ändå medge. Lotta på Liseberg är på god väg. Allsång på grensen i Halden har firat tioårsjubileum, så de har en liten bit kvar till epitetet klassiker.

Jag jobbade på Fire Fighting System AB i Åmål och hade tidigare på våren varit på huvudkontoret, i norska Moss, för introduktion. Moss som stad gjorde intryck på mig, det fanns så många ställen och motiv, där man kunde gå lös med kameran.

Under semestern 2015 tog jag därför med mig Maria för en dagstur till Moss för att visa upp denna mysiga stad. På vägen dit stannade vi till vid Haldens fästning och det visade sig att repetitionerna för Allsång på Grensen pågick för fullt. När vi gick mot entrén så hörde vi två svenskar som repeterade.

Det var inte vilka som helst utan Helen Sjöholm och Peter Jöback. Vi bestämde oss för att komma tillbaka på kvällen för att vara med på Allsång på Grensen. Sagt och gjort, efter en dag i Moss med mycket fotograferande så åkte vi tillbaka till Halden och var med på TV-inspelningen av programmet. Det var på väg hem som jag började tänka på vilka större allsångsevent som finns.

Måndagar uppträder Lotta på Liseberg, tisdagar har vi ju Allsång på Skansen och onsdagar spelar man in Allsång på Grensen. Klarar man en svensk klassiker (Vasaloppet, Vätternrundan, Vansbrosimningen, Lidingöloppet) på ett år, så borde

man klara de tre största allsångerna på ett år, eller? Där startade tanken på en Allsångsklassiker. Kriterierna för att kunna säga att man har gjort en Allsångsklassiker började växa fram, sakta men säkert.

Diplom utfärdas om man är på de tre eventen under en och samma säsong. Om man närvarar på alla tre allsångseventen under en och samma vecka tilldelas man diplom med guldstjärna. Fixar man dessutom autografer av programledarna och kommer med i tv i de tre allsångerna, under en och samma vecka, får man diplom plus medalj!

2016 gjordes så världens första allsångsklassiker. Denna allsångklassiker genomförde jag och Maria under en och samma vecka.

Just denna klassiker var lite speciell eftersom det var

Tove Styrke får publiken på Skansen att sjunga 2017. **Foto: Terje Olsen**

premiärer på alla tre orterna! (En extra guldstjärna till oss!)

Måndag förmiddag gick färden från Åmål mot Göteborg. När vi närmar oss Göteborg så ringer min telefon och jag ber Maria att svara. Hon tar samtalet och konstaterar att det är vår lokala tidning i Åmål, Provinstidningen Dalsland, som har ringt upp. Jag hör Maria säga:

– Jag antar att det är angående vår bluesbok som du ringer? Därefter blir hon tyst, sedan ett kort Jaha, så ett gapskratt!

– Det här får du ta med Terje för det här är hans grej.

Jag ville inte prata under tiden jag körde så jag bad om att få ringa upp och självklart få en chans att förbereda mig för intervjun.

När Maria hade avslutat samtalet så skrattar hon fortfarande och säger att de vill göra en artikel om vår allsångsklassiker. Väl på plats ringer jag upp tidningen och gör intervjun. Jag får berätta lite om tanken med Allsångsklassikern och hur jag kom på den. Avslutade samtalet med:

– Vi tycker egentligen inte om allsång utan det är en kul grej bara.

Hur de fick reda på vad vi skulle göra har jag ingen aning om.

Efter Lotta på Liseberg, stack vi iväg mot Stockholm. Det var däremot viktigt att vila lite, så vi tog en övernattning i Borås, innan avresa till Stockholm och Skansen. Döm om vår förvåning när vi upptäckte flera personer som hade varit i Göteborg och Lotta på Liseberg samtidigt med oss. Inte fasen hade de väl snott vår idé med allsångsklassiker?

Det var inte bara årets första program utan det var premiär på Skansen för Sanna Nielsen som programledare. Det var betydligt fler besökare än vad det var på Liseberg. Vi fick dessutom sällskap av mor och dotter Bohm så svängde det inte på scenen, så svängde det hos oss.

Efter en god natts sömn i Stockholm styrde vi så färden mot Norge, Halden och Allsång på Grensen. Vi hade ungefär sex timmars bilfärd framför oss. I höjd med Eskilstuna så ringer min telefon och personen som ringer presenterar sig som Jimmy Schewenius på Radio Väst! De hade fått nys om vår allsångsklassiker och ville intervjua oss när vi kom fram till Halden. De gjorde ett reportage med anledning av att Allsång på Grensen fyllde 10 år och att många från västsverige jobbade med arrangemanget. Självklart ville vi vara med i radio. Väl framme i Halden sökte vi upp Radio Västs reporter Marcus Gorne och gjorde intervjun. Med en dåres envishet fortsatte Maria med att säga:

– Vi tycker egentligen inte om allsång!

2016 fick vi sällskap av Johanna Bohm Hermansson och Carina Bohm på Skansen. **Foto: Terje Olsen**

Men nu var vi i alla fall plötsligt Västsveriges kändispar!

Det var en rätt lång kö när vi kom, men det var ingenting mot när publikinsläppet startade. Säkert 200-300 meter lång kö med tre till fyra personer i bredd. Väldigt många unga tjejer som bar på plakat. Det visade sig att Karius og Baktus skulle uppträda! Jag menar naturligtvis Marcus & Martinus, två norska tvillingbröder som jag aldrig hade hört talas om innan detta tillfälle. Väl inne på området så gällde det att hitta en bra plats och sitta still där, för det fanns inte många lediga ytor kvar att sitta på när väl programmet drog igång, det var publikrekord.

Därmed hade jag och Maria genomfört världens första Allsångsklassiker! Vilka kriterier klarade vi av då? Jo, alla utom autograferna!

Året efter gjorde vi om bedriften, allsångsklassikern på en vecka. Vi hade sällskap av ytterligare två par och detta år hade vi på oss egendesignade t-shirts med individuella ordspråk på ryggen såsom, ”Klappar du på ettan, så får du smisk på tvåan”, ”Simply the best!”, ”En balanserad kost är choklad i bägge händerna”, ”Jag är en bättre människa när jag är solbränd”, ”Told you so!” Vi gjorde allt för att komma med i tv.

Vi började på samma sätt som året innan, det vill säga med Lotta på Liseberg och vi hamnade långt fram på ståplats vilket ökade chansen att komma med i TV. (Detta var förresten första och sista gången jag såg Lill-Babs live.) Efter programmet gick jag fram till kravallstaketet och först ut var Lill-Babs. När hon hade skrivit autografer till alla utom mig tittade hon åt mitt håll men jag vände snabbt på huvudet för jag var ju bara där för Lottas autograf. Undrar i mitt stilla sinne om Lill-Babs någon gång överhuvudtaget varit med om en sådan situation där en autografjägare inte velat ha hennes autograf?

Till slut kom hon iallafall, Lotta Engberg. Faktiskt gick hon rätt fram till mig för att signera diplomen vi hade med oss. Jag berättade om Allsångklassikern och hon blev lite imponerad av det vi gjorde. ”Hälsa Sanna” sa hon innan vi skiljdes åt med en kram.

Skillnaden från första Allsångsklassikern var att vi åkte direkt till Stockholm på natten. Snacka om att vara trötta när vi kom fram 03.30 på tisdagsmorgonen. Allsång på Skansen börjar ju som alla vet åtta på kvällen, men vill man ha bra platser bör man vara där runt fyra-fem på eftermiddagen, allt beroende på vilka artister som uppträder, förstås. Vi var på plats vid fem-tiden och fick plats längst fram där scenen svänger ut mot publiken. Upplägget på Skansen skiljer sig från Liseberg. Här kör de hela programmet två timmar före

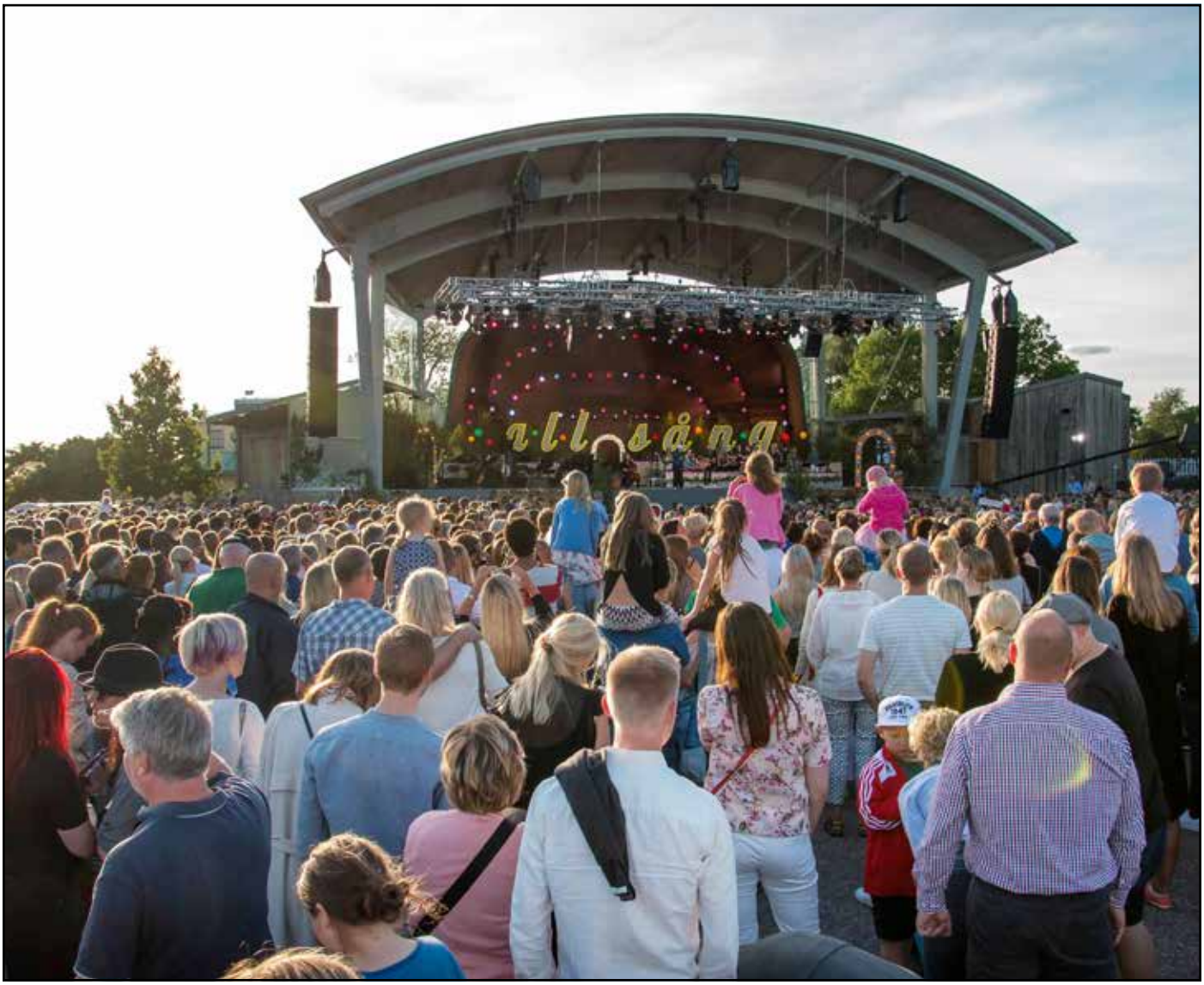

Klart flest besökare är det på Allsång på Skansen. **Foto: Terje Olsen**

live-sändningen som repetition, så man kan säga att man får två allsånger till priset av en.

Efter sändningen i Svt och på Svt-play var det dags att ställa sig vid kravallstaketet igen för signering av våra diplom.

Sanna dök upp så småningom och jag fick framföra hälsningen från Lotta och förklara vårt upplägg av klassikern. Tror inte hon hörde vad jag sa, eller så brydde hon sig inte, för hon frågade om jag tyckte att showen var bra. Mmm… blev svaret men jag fick en kram av henne också.

I Stockholm valde två i sällskapet att avbryta klassikern, för samtidigt på Gröna Lund uppträdde nämligen Brad Paisley. De gick miste om Darin, Svante Turesson & Nisse Landgren, Tove Styrke och en dansbandsmix, men det var deras förlust.

Efter en god natts sömn var vi fyra kvar som begav oss mot vårt grannland i väster och tre av oss hade möjlighet till diplom plus medalj.

Allsång på Grensen skiljer sig från de andra då det är en tv-inspelning. Vid insläppet pratade vi med de som sålde biljetter och berättade om att vi gjorde en Allsångsklassiker. De blev alldeles lyriska och kallade dit en tjej, Mari, som var ansvarig för en del av produktionen. Hon skulle se till så att programledaren Katrine Moholt kom ut till oss efter sändningen för att signera våra diplom.

Det var långt ifrån lika mycket publik som året innan och det fanns tomma stolar framför scenen som vi lyckligtvis fick fatt på.

Det innebar ju en större chans att komma med i tv. Jag satt närmast en av gångarna och vid ett tillfälle kände jag en hand på min axel och fick en mikrofon vid min mun. Det var Katrine som hade smugit upp bakom mig. Tyvärr filmades inte detta men jag har tre trovärdiga vittnen.

Detta var enda gången vi fick kontakt med Katrine Moholt för när vi väl skulle få våra autografer av henne så hade hon gett sig av hemåt efter inspelningen. Skulle vår dröm om en äkta Allsångsklassiker slås i spillror på grund av detta?

Då dök vår hjälte Mari upp, slet åt sig diplomen, fick en penna av mig och sprintade iväg till personalparkeringen, hann med att stoppa programledaren Katrine och fick henne att signera diplomen.

Snacka om en nöjd arrangör av världens andra genomförda allsångsklassiker.

Efter tre dagar och 127 mil återstod det att se om vi bara fick diplom med guldstjärna eller om vi även fick en medalj för att ha varit med i tv. Lotta på Liseberg, check. Allsång på

Gästprogramledaren Peter Jöback väntar på kameramannen tillsammans med Katrine Noholt, han sjöng dessutom en duett med sångerskan Helen Sjöholm, året var 2015. **Foto: Terje Olsen**

Marcus och Martinus lockade storpublik till Allsång på grensen i Halden 2015. Kön var flera hundra meter lång och kvällen slutade också med ett nytt publikrekord för Allsång på grensen. **Foto: Terje Olsen**

2017 fick Terje en autograf av Sanna Nielsen. **Foto: Maria Olsen**

Skansen, check. Allsång på Grensen…Check. Prisutdelningen skedde lite senare på sommaren under högtidliga former, och vi som genomförde klassikern var, Terje Olsen, Maria Olsen och Annki Bohm.

Terje Olsen

Artister 2015
Allsång på grensen: Peter Jöback, Helen Sjöholm, Vazelina Bilopphöggers, Attack med Rosa Körberg, Christer Sjögren, Jesper Jenset, Katastrofe, Angelina Jordan.

Artister 2016
Lotta på Liseberg: Carola, Viktor Olsson, The Fooo Conspiracy, Elisa Lindström, Carl-Einar Häckner.
Allsång på Skansen: Benny Anderssons Orkester – BAO, (Tommy Körberg & Helen Sjöholm) Frans Jeppsson Wall, Miriam Bryant.
Allsång på grensen: Carsten Schelbreid, Øyvind Blunck og Åge Steen Nilsen, Nico & Vinz, Marcus & Martinus, Alexandra Joner, Adelén, Tone Damli, Kate Gulbrandsen.
Artister 2017
Lotta på Liseberg: Lill-Babs, Siw Malmkvist, Ann-Louise Hansson, Mariette, Sigvart Dagsland (No), Per Andersson & Linus Wahlgren.
Allsång på Skansen: Se artikel ovan
Allsång på grensen: Lothepus, Lissie, Cir.Cuz, Angelina Jordan, Staysman och Cotton Eye Joe.

Lotta Engberg och Terje Olsen i ett magiskt ögonblick under Allsång med Lotta på Liseberg 2017. **Foto: Maria Olsen**

Carola Häggkvist har en total scennärvaro.
Foto: Terje Olsen

HAGENBERGSGRYTA

à la BeA Nilsson

Vi känner alla till den svenske kocken i Mupparna. Men nu ska ni får träffa den dalsländske kocken – BeA Nilsson. Skillnaden är att där den svenske kocken skapade kaos skapar BeA Nilsson kulinarisk magi. Från och med detta nummer kommer BeA att presentera en rätt per nummer. Vi som fått ta del av hans matlagningskunskaper kan intyga detta. Därför är det extra roligt att få presentera hans Hagenbergsgryta. Läs, laga och njut./Redaktionen Baretta

Vi går mot en vinter. En årstid som en del älskar medan andra har svårt att acceptera snö, is och det där mindre trevliga vädret med slask och snålblåst. Men det gäller att göra det bästa av situationen. När det är som mest tråkigt brukar jag se vad som finns för kul att laga i matväg.

I frysen alltid en mängd svamp liksom andra råvaror som köpts in vid rätt tillfälle i fråga om pris. Men jag har också en låda med lite allt möjligt. Det är ett tips som kommit till mig från mästerkocken Paul Svensson.

"I en låda i frysen kan man lägga i den där halva löken man inte behövde, en bit morot, det som blev kvar när man skurit bort den dåliga delen på en tomat eller något annat som inte behövde slängas bara för att man inte behövde det tidigare".

I frysen hittar jag också grytbitar och några kryddkorvar och svamp. En hel del svamp. Bland annat de kantarellerna som jag fick med mig från skogen när jag följde med Barettas fotograf Tony Berg på ett foto-uppdrag i samband med Hagenrundan i höstas. Han stod vid en av vattenkontrollerna och väntade in löparna. Jag gick in i skogen istället och behövde bara gå tiotalet meter in i närmsta dungen innan jag hittade dem. De gula kantarellerna, och trattkantarellerna samt några riktigt fina Karl-Johansvampar. Efter en knapp halvtimme så hade Tony fått de bilder han ville ha så vi åkte tillbaka till Åmål igen.

Efter att svampen rensats och sköljts (jodå, det är helt ok att skölja svamp) så skars de större exemplaren i mindre bitar och allt lades i en bredbottnad kastrull med lite vatten botten. Sedan förvälldes svampen till dess att nästan all vätska kokat bort. När det svalnat blev det några platta fryspåsar som stuvades in i frysen.

Vad blev det då av det jag fick med mig från skogen den söndagen?

Jo jag skapade rätten Hagenberggryta med "gått mos" och kantarell-crème. Ingredienser och tillvägagångssätt ser ni till höger.

När ni är färdiga och det är dags att äta vill man ju gärna ha något gott att dricka till grytan. När det gäller vin är mitt förslag är ett mustigt rödvin typ Rosso di Montalcino, 2012 eller Espiritu de Chile Special Reserve, 2015.

När det gäller ölen kan man med fördel snegla lite åt Tjeckien. Ölsorter som Primátor, Staropramen Dark och Zubr Classic är bra alternativ till en god gryta.

Idag finns dessutom bra alkoholfria alternativ både på vin och öl för er som föredrar det. Annars är vanligt vatten lysande till denna gryta.

BeA Nilsson

Hagenbergsgryta med "gått mos" och kantarellcrème
(6 portioner)

750 gr	Grytbitar av högrev
200 gr	Chorizo
100 gr	Rökt fläsk
3 st	Gula lökar
2 st	Stora morötter
5 st	Vitlöksklyftor
1 liter	Vatten och ½ buljongtärning, men ännu bättre om man har egen fond i frysen
1 st	Chilifrukt (hel som tas bort när grytan är klar)
1 knippe	Färska kryddor. Gör en bukett av timjan, persilja och koriander
Kryddor	Salt, Svart- och Grönpepparkorn, några krossade enbär
1,5 kg	Potatis
1 st	Palsternacka
100 gr	Rotselleri
200 gr	Smör (Inte margarin!)
6 dl	Crème fraiche
1 påse	Förvälld svamp från frysen (ju större påse desto bättre)

Så här lagar du:

1. Skär köttet i bitar, cirka 3 cm. stora tärningar. Bryn i smör och olja i en stor kastrull en liten stund.
2. Skala och skiva två av lökarna och lägg i grytan. Sänk värmen och låt löken skiva sig genomskinlig.
3. Skala och tärna morötterna. Skär korven och fläsket i mindre bitar. Lägg i grytan i några minuter. Lägg i de hela vitlöksklyftorna
4. Tillsätt fonden och låt grytan sjuda i 2 timmar
5. När det gått en 1,5 timme. Skala potatisarna och skär dem i mindre bitar. Skala och tärna palsternackan och rotsellerin. Salta och koka tills potatisarna är klara.
6. Skala och tärna en gul lök fint. Stek i smör tillsammans med kantarellerna tills kantarellerna fått en fin färg. Krydda med salt och peppar. Låt svalna.
7. Mosa rotfrukterna med en potatisstöt.
8. Bryn smöret tills det slutat bubbla och att det är gyllenbrunt, innan det börjar brännas.
9. Häll i moset och smaka av med salt och peppar.
10. Hacka den svalnande svampen fint och häll på Cremè Fraiche. Smaka av och komplettera med salt och peppar.
11. Nu bör grytan vara klar. Ta bort kryddkvisten och leta upp och släng bort chilin.

Dags att servera.
Lägg upp potatismos och garnera med lite hackad persilja. Lägg på den goda grytan. Avsluta med en stor klick kantarellcremè som får smälta ner över den varma grytan.

BeA Nilsson är lika hemma i skogen som i köket. Det gäller att ta vara på skogets guld.
Foto: Tony Berg

Roadtrips i Sverige

Under mina resor till jobbet sitter jag ofta och tittar på Instagram. Jag har märkt att om jag vill ha idéer och inspiration är det dit jag söker mig först. Under våren skulle jag ner till Uddevalla och operera en finger, och eftersom jag inte fick köra själv – så planerade jag och Terje för en heldag på kusten.

Helt plötsligt så ser jag ett Instagramkonto som heter @roadtripsisverige, och som är exakt ett sådant konto jag letat efter. Ett informativt konto om olika destinationer runt om i vårt avlånga land. Ljuvligt!

Det jag gillade var att man fick tips om både matställen, men även boenden och andra mycket intressanta ställen. Om jag följde kontot på direkten? Check på den!

Jag har följt dessa tjejer ett tag, och eftersom vi nu har vårt magasin kan jag ju få vara lite extra nyfiken på det perfekta kontot. Så vi har haft ett litet snack med tjejerna bakom @roadtripsisverige.

Berätta lite mer om er själva. Vilka är ni, och vad gör ni förutom att ha detta gudomliga Instagramkonto? Jag har förstått att ni har flera olika ben att stå på. Berätta gärna om dessa också

– Vi heter Marina Evertsson, Anna Linton och Lovisa Jacobsson. Vi älskar idéer, drömmar och att göra något av dem. Vi brinner för mat, musik och möten och att skapa upplevelser som berör på djupet. Vi vill få fler människor att fira livet och upptäcka alla härliga ställen i Sverige. När vi inte arbetar med Roadtrip i Sverige hjälper vi platser och företag runt om i Sverige med destinationsutveckling och konceptutveckling. Anna och Lovisa driver företaget We are Laja, Marina driver Strömma Farmlodge och Gästis Kafé och Matsalar. Tillsammans driver vi tre även skördefestivalen Farmers Market som nästa gång arrangeras 22-23 augusti 2020 på Strömma Farmlodge.

Hur kom det sig att ni startade upp detta Instagramkonto?

– Roadtrip i Sverige startade som en liten idé, blev till ett Instagramkonto och i vinter till en digital plattform. Vi har startat med södra Sverige, Skåne, Halland och Gotland och i nästa steg kommer hela Sverige med. Idén är att detta ska fungera som en inspirationsguide för att hitta unika och riktigt, riktigt bra ställen för mat, boende och upplevelser i Sverige, med fokus på landsbygden.

Vi körde igång maj 2019. Då gjorde vi dels research bland våra vänner och bekanta och fick bekräftat att det inte bara var vi som hade utmaningar att hitta unika platser med sin familj eller sina vänner på resa i Sverige. Vi skapade ett Instagramkonto - där kunden får interagera med det vi vill skapa. Vi ägnade sommaren 2019 åt att lära genom att göra. Vi avsatte tid varje dag för att samla innehåll, lära sig algoritmen som ett rinnande vatten och lära sig om vad som triggar våra kunder till interaktion. Vad väcker deras lust att dela med sig av tips och vad får dem att vilja ta sig ut på roadtrip. En stor del analysarbete, utvärde-

Roadtrips i Sverige består av
Marina Evertsson, Anna Linton
och Lovisa Jacobsson
Foto: Picpeople Anna Lindblom

ringsarbete och göra-göra-jobbet.

Idag har vi nästan 9000 följare som är väldigt engagerade med att tipsa, heja på, berätta vad de vill se mer av och så vidare. Nu ska vi ta nästa steg, ge oss in i en ny idéskaparfas och utveckla nya prototyper. Det finns en bärighet i att gå från en inspirationsguide till ett ultimat webbaserat verktyg. Vi saknar kompetens i att utveckla plattformen, så nu i november drar vi igång ett samarbete med en partner som ligger långt fram inom detta.

Åker ni tre tillsammans på alla ställen, eller en och en?

– Vi blandar. Vi åker gärna alla tre men även en och en, eller två och två. Framöver kommer vi att samarbeta med olika ambassadörer runt om i Sverige för att täcka hela Sverige.

Hur får ni tips på ställen?

– Vi älskar att upptäcka härliga platser och är alltid ute och spanar. Under många år har vi samlat på smultronställen och får ofta frågor från vänner om härliga platser. Så nu känns det helt rätt att sprida dem till fler. Vi har även en dialog med alla våra följare på Instagram som delar med sig av sina favoriter.

Vilka är era egna favoritställen?

– I topp ligger mat, fik och härliga ställen att bo på. Och vandring!

Mat: Skrea Matbruk, Lis Mejeri, Mölle Krukmakeri och Talldungens Gårdshotell.

Boende: Villa Strömfors och Stedsands in the Wood.

Fik: Strömma Farmlodge utanför Varberg och Borgmästaregården i Falkenberg.

Vandringsled: Skåneleden och Kullens Fyr och Nimis och Skogsbostigen/Hiaklitten i Åkulla.

Vilka ställen har ni blivit lite besvikna på?

– Platser som inte fullt ut gör sin grej med passion och kärlek till maten eller platsen. Där bilder på webb och sociala medier inte alls stämmer överens med känslan på plats. Vi är kräsna och det ska vara en helhet i allt för att vi ska må som bäst.

Om ni hade hur mycket pengar som helst, vilken destination skulle ni testa då?

– Då skulle vi lägga dem på att utveckla hela destinationen Norrland i Sverige. Det finns så mycket vackert i norra Sverige och magiska platser – så med tid och pengar skulle vi resa runt länge och dela med oss av alla tips.

Lis Mejeri. **Foto: @roadtripsisverige**

Jag har förstått att ni har någon koppling till Strömma farmlodge utanför Falkenberg – vilken är den?

– Marina Evertsson som är en i trion av Roadtrip i Sverige äger och driver Strömma Farmlodge. Ett fantastiskt ställe, älskat av så många!

Har ni något bra tips för någon som vill starta ett bra och kvalitativt Instagramkonto?

– Avsätt tid. Utforska andra konton du gillar och fundera på vad de gör och vad det är du gillar. Lär genom att göra.

Gör en storyboard och fundera på vad det är det du vill inspirera till. Sätt fyra till sex olika teman som du kontinuerligt varvar med bilder och text. Korta texter med mycket frågor och engagemang och vackra bilder är viktigt.

Med ett företagskonto blir det enklare att följa upp statistik kring målgruppen och vad de gillar. Följ upp ofta och gör mer av det som dina följare gillar. Ha kul och fundera kring dina digitala vanor, avsätt tid när du arbetar med dina konton så att du inte alltid sitter med telefonen i handen. Detta har funkat för oss.

Ert bästa respektive sämsta roadtripminne

– Bästa: Gotland! Alla tre älskar Gotland och Fårö. Speciellt i slutet av säsongen när de främsta turisterna har lämnat "Öjn" men alla härliga ställen ändå är öppna. Vi åker helst med en husbil så att vi kan sova längs vägarna. Gotland har så många fina ställen där du kan sova precis vid havet.

Sämsta: ofta handlar det om mat och ofräscha ställen eller när det är kolossalt mycket folk på en plats så att platsen inte riktigt får tala själv. Vi gillar bäst när det är lite lugnare.

Fotograferar ni själva bilderna till ert konto?

– Ja, vi fotograferar själva med våra mobiler. Om vi lånar av något annat ställe eller följare å ber vi om lov och taggar dem!

En avslutande fråga, om det är bara ett enda ställe man inte får missa – vilket är det?

– Ransviks Strandveranda – medelhavsvibbar delux. Värdskapet, smakerna och doppen är fantastiskt.

Maria Olsen

Vill ni följa gänget hittar ni dem här:
@marinaevertsson
@annalinton1
@lovisa_pa_lajet
@gastismatsalar
@strommafarmlodge
@farmersmarketse
@wearelaja
@roadtripsisverige

Skrea matbruk.
Foto: @roadtripsisverige

Glada miner i starten av årets Hagenrunda.

Wass segrare på Hagenrundan

Lördagen den 15 september avgjordes årets Hagenrunda, den 38e i ordningen. Soligt och fint, men blåsigt gjorde att det stundtals var riktigt tufft för löparna.

Totalt kom 51 löpare till start i sex olika klasser. Baretta hade sin utsände Terje Olsen med i spåret och det slutade med en femteplats i klassen 7,6 km herrar.

– Jag var helt slut vid sista vätskestationen, det gick på ren vilja in i mål, sade Terje Olsen efter loppet.

Vinnare i herrarnas 7,6 km blev inte helt överraskande Conny Wass, LK Spring Åmål och han var ohotad till segern. Dahir Ahmed, Löparklubben, blev tvåa och Peter Nilsson, Åmål,l blev trea. Damernas 7,6 km vanns av Wilma Karlsson, IF Göta, före Pia Jonsson, Karlstad och Sara Bäckström, Pokalhuset.

Marianne Payne, Hagenberg, var först över mållinjen på damernas 10 km, följd av Emma Thulin och Moa Thulin. Herrarnas 10 km vanns av Wilma Karlsson pappa Mattias Karlsson, Säffle. Så det blev en dubbel till det Karlssonska hemmet. Tvåa i herrarnas 10 km blev Jon Ståhl och trea Age Stålberg, båda representerade LK Spring Åmål.

Först i mål på 4 km motion var Johan Kristofferson, följd av Tovali Gunnarsson och Magdalena Gunnarsson. I Knattejoggen ställde nio unga löpare upp.

Foto: Tony Berg

Resultat Hagenrundan Åmål, lördag 15 september

10 km, kvinnor: 1. Marianne Payne, Hagenberg, 60:46, 2. Emma Thulin, 64:52, 3. Moa Thulin, Karlstad, 67:23.

10 km, män: 1. Mattias Karlsson, Säffle, 42:16, 2. Jon Ståhl, LK Spring Åmål, 45:41, 3. Age Stålberg, LK Spring Åmål, 46:02, 4. Niklas Fredriksson, 47:03, 5. Robin Gustavsson, 47:29, 6. Leif Larsson, Åmåls OK, 47:59, 7. Kent Andreasson, 48:59, 8. Tobias Åberg, 49:38, 9. Richard Pettersson, 50:02, 10. Magnus Åberg, 50:11, 11. Jimmie Kall, Åmåls Cykelamatörer, 52:58, 12. Johan Eriksson, 56:33. 13. Tomas Olsson, 56:43, 14. Lennart Åberg, Åmåls OK, 57:23, 15. Adam Payne, 60:44, 16. Robert Almberg, Långseruds IF, 6057, 17. Tom Skoogh, 63:02.

7,6 km, kvinnor: 1. Wilma Karlsson, IF Göta, 33:02, 2. Pia Jonsson, Karlstad, 38:44, 3. Sara Bäckström, Pokalhuset, 44:44, 4. Agneta Svanström, 47:40.

7,6 km, herrar: 1. Conny Wass, LK Spring Åmål, 28:18, 2. Dahir Ahmed, Löparklubben, 31:41, 3. Peter Nilsson, 37:40, 4. Jonas Rydh, Löparklubben, 46:01, 5. Terje Olsen, Åmåls kommun, 46:43, 6. Niklas Wahlström, Hagenberg, 47:01, 7. Daniel Svanström, 47:41. 8. Kjell Svensson, Säffle Friidrott, 48:33.

4 km motion: 1. Johan Kristoffersson, 23:08, 2. Tovali Gunnarsson, 23:44, 3. Magdalena Gunnarsson, 23:45, 4. Ingela Kristoffersson, 25:12, 5. Elin Almberg, Långseruds IF, 27:32, 6. Malena Öhrman, 28:44, 7. AnneMarie Wall, 28:45, 8. Nils Karlsson, 31:47, 9. Joakim Svensson, 31:49, 10. Anders Bäckström, Hagenberg, 31:59. 11. Frans Skoog, 32:47, 12. Sara Kalén Skoog, 32:53, 13. Therese Karlsson, 37:03, 14. Agnes Almberg, Långseruds IF, 37:17, 15. Agneta Bäckström, Långseruds IF, 38:09, 16. Nisse Nilsson, Hagenberg, 41:36. 17. Kim Bäckström, 43.09, 18. Anna Söftling, 43:10, 19. Helena Thulin, Åmål, 44:41.

Knattejoggen: Hedda Skoog, Juni Högberg, Elsa Högberg, Julian Hansson, Bonnie Åberg, Alma Wahlström, Finn Wahlström, Inez Ståhl, My Ståhl

Barettas Terje Olsen slutade femma i herrar 7,6 km.

Peter Nilsson blev trea i herrar 7,6 km.

Conny Wass var ohotad segrare i herrar 7,6 km.

Sara Kalén Skoog och sonen Frans sprang 4 km.

När mörkret lade sig över Säffle

Protestmarschen gick från Karossen till torget i Säffle. Flera butiker valde att stänga för att sympatisera med de anställda på Volvo Bussar.

Det var ingen dans på rosor fram till juni 2013.

Vad hände med Volvo Bussar Säffle AB?

Efter femtioelva samtal till personalansvarige, tröttnade denne till slut och sa att jag skulle få ett vikariat på sex månader med chans till fast anställning (om jag skötte mig). Så året 1987 började jag som montör på Säffle Karosseri AB.

Ett av två kriterier för att bli anställd på Säffle karosseri var att endera spela fotboll för Säffle FF eller ha känningar på ”Karossen” som kunde gå i god för dig. Eftersom jag var inbiten Sifhällait så blev min biljett in att min styvfar som jobbade där och kunde gå i god för mig. Det var så det gick till, du behövde inga speciella kunskaper, man blev grundligt upplärd av de andra montörerna.

”Har du väl kommit in på Höglunds/Karossen så har du jobb tills du går i pension”

Det var ju det man hade hört, att det var en så säker och trygg arbetsplats att den skulle finnas för alltid.

I början på 1992 fick jag jobb som inköpare, och ungefär samtidigt började Volvo Göteborg att intressera sig mer och mer av oss uppe i Värmlandsskogen. Vi genererade ju pengar som skickades till Volvo som ”koncernbidrag” och de tyckte att det borde kunna gå att mjölka ut än mer pengar ur Säffle Karosseri. Flera i ledningen i Göteborg

Många jobbiga avsked blev det vid nedläggningen.

Finjustering av en chassikonsoll. Yrkeskunskapen och yrkesstoltheten var stor bland de anställda.

Kamratskapen var bra, men blev tajtare efter 3 oktober 2012. Det var vi mot "dem".

kom med förslag/propåer på hur vi skulle göra, andra tyckte att de skulle lämna Karossen i fred och låta oss sköta oss själva. Från slutet av 1990-talet hann inte VD-stolen att bli insutten innan en ny VD hade tagit plats. Ingen VD efter Stefan Guttman hade heller någon naturlig förankring till Säffle utan de blev tillsatta av Volvo Göteborg.

Volvo hade köpt upp flera karosseriverkstäder i Europa för att så småningom lägga ner dessa. Kvar var till slut Karossen i Säffle och en stor fabrik i Wroclaw, Polen. Ett stort utbyte gjordes mellan dessa två bussbyggare, verkstadsarbetare kom från Polen för att lära sig bygga bussar i aluminium. Folk från oss åkte dit för få ordning på logistiken på materialet. Våra olika inköpsavdelningar hade samarbeten, hjälpte varandra med leverantörer i respektive land. En inköpare var hos oss i två veckor och själv var jag i Wroclaw i två veckor efter semestern 2012. Något som slog mig under tiden var att deras, tillika Volvo Bussars, inköpschef var väldigt tillmötesgående under mitt besök och med facit i hand förstår jag nu varför.

Onsdagen den 3 oktober 2012 sa min närmaste chef att det skulle vara ett torgmöte klockan tio. Snacket började gå med en gång om vad det kunde tänkas vara. Ryktet spreds om en eventuell storordер som kanske hade gått i lås nu. Vi såg flera höjdare från Göteborg på kontoret bland annat vår förra VD, Stefan Guttman. Men ansiktsuttrycken var inte de "rätta" på styrelsefolket. När Säffles VD och den platsansvarige för fabrikerna i Säffle och Wroclaw klev ut på torget så började de med följande mening:

Uppfinningsrikedomen var stor bland de anställda..

Öde korridor i Herrgår'n.

Niklas Norberg limmar sidorutorna.

Niklas Norberg
limmar sjöruttorna.

Ett arbetslag borta.

En del av gänget på korgen framför sista bussen.

Möte framför lagerplats PNC.

Känslan när sista dagen kom var overklig. Alla försvann åt olika håll.

– Kom närmare. Det är viktigt att ni hör och förstår vad vi kommer att säga.

Här förstod man att det inte var ett vanligt torgmöte. Jag kan känna känslan än idag, hur det knöt sig i magen och det var inte bara jag som hade den känslan.

– Volvo Bussar AB har givit styrelsen för Volvo Bussar Säffle AB i uppdrag att flytta tillverkningen från Säffle till Volvo Bussars anläggning i Wroclaw, Polen.

– Nej, nej, nej det är inte sant, hördes det från lite varstans i fabriken. Någon ropade

– Kom igen Stefan, vad är det som händer?

330 tillsvidareanställda och cirka 60 konsulter skulle komma att beröras. Men det var ju inte bara dessa som drabbades, hela Säffle blev ju drabbat med lokala underleverantörer som antingen skulle leverera till Polen eller leta upp nya kunder som kunde ersätta bortfallet, som nedläggningen av Karossen skulle innebära. Det fanns inte i någons fantasi att fabriken skulle läggas ner, så beskedet kom som en blixt från en klarblå himmel. Samma dag som vi fick beskedet bestämde jag mig för att dokumentera nedläggningen av Volvo Bussar Säffle AB. Det blev som terapi för mig att gå runt med kameran och fota mina arbetskamrater på sina arbetsplatser runt om på området.

Till en början var många tveksamma att ställa upp på bild men efter några månader hade de flesta accepterat mig när jag kom med kameran. Mot slutet var det till och med personer som kom och frågade om jag inte kunde komma och fotografera dom vid deras arbetsplatser, även gruppbilder.

Städat och klart för hemgång.

I slutet på oktober 2012 ordnades en protestmarsch som gick från Karossen genom stan och slutade vid torget i Säffle. Karl-Petter Torwaldsson, Metalls ordförande, var där. Journalister från tidningar, radio och tv likaså. Så gott som samtliga anställda ställde upp, förutom ledningen då förstås.

Många Säfflebor gick med i tåget också, men det som var anmärkningsvärt och samtidigt värmande var att flera affärer stängde tidigare den eftermiddagen i sympati för oss anställda.

Till slut kom den oundvikliga dagen för nedläggningen av Volvo Bussar Säffle AB, fredagen den 28 juni.

En pigg och fräsch 100-åring skulle inte bara pensionera sig utan begravas. Det hade dukats till en sista måltid ute i verkstaden och Volvo Bussars VD, Håkan Karlsson dök upp för första gången under denna nedläggning. Han höll ett lycka-till-tal som jag inte tror att någon kom ihåg när de till slut gick ut genom porten på Karossen för sista gången.

Volvo skulle bjuda på "sista måltiden" för de anställda. Den blev ett fiasko. Pallar staplade på varandra med papper ovanpå skulle fungera som bord. Det var bara det att hälften av alla som skulle äta fick inte plats. Några satte sig på kaffehyllan i verkstaden, några gick in till sina kontor och några, bland annat VD:n Håkan Karlsson, fick använda en soptunna som bord.

Den ansvarige för arrangemanget, logistikchefen (som jag glömt namnet på) tror jag medvetet misslyckades eftersom han inte hade någon empati överhuvudtaget. Han hade ju ingen koppling och känsla för varken

Göte och Leif, 63 års erfarenhet på Karossen.

Karl-Erik Aronsson, Hasse Stridsberg och Stefan Guttman summerar sina tankar och minnen från ett långt och troget arbetsliv på Höglunds, Säffle Karosseri och Volvo Bussar Säffle.

Våra elektriker i El-boa.

Lena blir intervjuad av TV4 inför protestmarschen i Säffle samtidigt som LO-ordföranden Karl-Erik Thorwaldsson blir intervjuad av SVT.

WPW 789

Skitigaste jobbet på Karossen, tectylare (underredsbehandling).

Logistikavdelningen stämplar ut för sista gången. Bengt och Maria hade jobbat ihop i över 25 år.

Samling inför protestmarschen. De flesta cheferna satt kvar på kontoren och tittade nyfiket ut bakom garinderna.

Underleverantörerna i Säffle drabbades också av nedläggningen. Här samtalar Peter från Börjeson & Larson med Reidar och Thomas.

företagets historia eller vårt fina Säffle. Han påstod dessutom att Karossen inte alls firade 100 år utan påstod att de hade räknat fel!

Efter någon timme började folk att bege sig hemåt men det var inget arrangerat avslut. Det var ett snopet avslut, overkligt, precis som om "vi ses på måndag" fortfarande gällde. Men så var det inte.

Sista juni började jag på mitt nya jobb i Uddevalla som inköpare på Volvos chassiefabrik.

Bland de sista dagarna på Karossen så fick jag ett mail från en av arbetskamraterna som fick sluta lite före 28 juni. Innehållet i mailet bär jag med mig än idag som en påminnelse om hur nästan alla kände inför avslutet på Volvo Bussar Säffle AB:

- Hej Terje, fan va jobbigt det blev idag. Var inne till flickorna i receptionen och skulle lämna passerkortet. Pratade säkert i 30 minuter om hur jobbigt det var och att en av dom var in i fabriken i veckan och såg hur tomt det var. Hon sa att tårarna bara kom och hon var tvungen att gå ut, jag såg att hon var nära tårar nu också. Jag kramade om henne och vi sa adjö. När jag kom ut i bilen bröt jag ihop som jag aldrig gjort förut. Slutade inte gråta förrän jag nästan var hemma. Har aldrig känt sådan sorg. Jävla Volvo som har tagit Karossen från oss. Ville bara säga att ditt fotograferande kommer att värma mitt hjärta länge framöver, kommer sakna karossen så oerhört mycket. Alla arbetskollegor som har blivit nära vänner. Hoppas vi syns någon gång framöver, ha det gött.

Terje Olsen Text & foto

Per-Erik Andersson, Ulf Svanström, Christer Nilsson och Tommy Wiklund hade nästan 100 år tillsammans som rörmokare på Karossen.

Maritha på godsmottagningen. Hon var var en av de som höll koll på allt inkommande material och såg till att bussunikt material blev uppmärkt med rätt byggnummer.

Ett av alla torgmöten inför nedläggningen 28 juni 2013

Bror var en av cirka 30 personer som blev kvar på Volvo Bussar Säffle AB. Bror började liksom jag 1987 på Säffle Karosseri AB,

Sista partiet vändåtta. Ulrika blev den sista mästaren.

Slutkompen famför sista bussen som byggdes i Säffle 2013.

En Säfflebyggd buss från 1965 med logotypen Säffle Lättmetall.

Många oroliga telefonsamtal blev det under tiden fram till nedläggningen. På bilden syns Ulrika Gladh, logistik.

Sista måltiden med gänget på Karossen.

Jonas tittar framåt.

Alla borden till den sista måltiden.

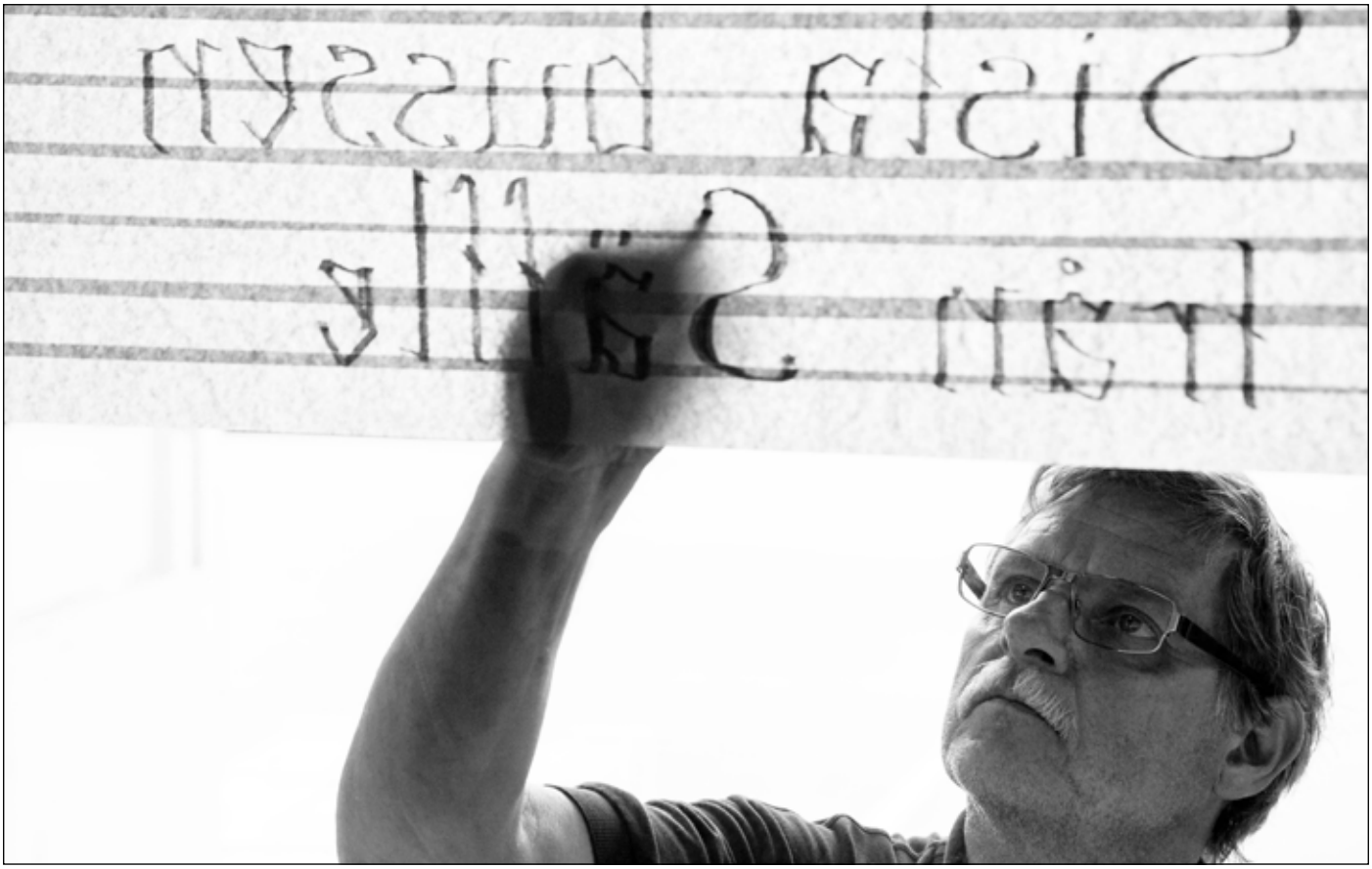

Bengt såg till att sista bussen från Säffle märktes upp i framrutan.

Värmlands-
trafik ab

Det fanns ingen utväg för den svenska versionen av Volvo Bussars karosseriverksamhet. Det blev helt enkelt Wyjaszd. Fler bilder finns på: karossen.wordpress.com

ISLAND OF LIGHT

Västkusten med Tilt Photogroup

Foto: Tony Berg

Smögenbryggan under ljusfestivalen. **Foto: Terje Olsen**

Fullmåne, laser och levande ljus, gammalt mötte nytt på Island of Light. **Foto: Maria Olsen**

En eka full med lysande bojar.
Foto: Tony Berg

Vi i Tilt Photogroup brukar göra några roadtrips varje år. Ibland lyckas vi få med hela gruppen, men eftersom vi är nio medlemmar är det inte alltid alla kan åka med. De som kan de hänger på. I mitten av september gjorde vi en tvådagarstur till Västkusten och Island of Light på Smögen. Denna gång var det Mikael och Lena Landberg, Terje och Maria Olsen, Tony Berg och Anders Nilsson som åkte iväg.

Vi hade hört talas om en fantastisk ljusfestival på kusten, närmare bestämt på Smögen. I september månad 2018 anordnades den för första gången, och fick hela 30,000 besökare.

I år hade arrangörerna lyckats samla en handfull riktigt bra ljuskonstnärer och Island of Light är definitivt här för att stanna.

Med detta i bakfickan, plus givetvis en mängd klick på evenemangets hemsida, begav vi oss till Smögen. Självklart med kamerorna i högsta hugg. Vi blev knockade av vad vi såg.

Ljusprojektioner i storformat, en lasershow och en mix av ljuskonstverk på en mängd olika platser var vad vi möttes av. Man har på Smögen ett innovativt tänk, med en blandning av maffiga stora ljusevent blandat med mindre installationer. Det gör att helhetsintrycket blir både pampigt och spännande. Det kändes som att Smögen var ytmässigt dubbelt så stort som det egentligen är. Nämnde jag förresten att vi hade fullmåne? Man kan nog lugnt säga att allt som behövdes för att maxa vår upplevelse fanns på plats. Jag inser att detta evenemang kräver mängder av frivilliga, och ett stort antal sponsorer – för ett event av den här typen gör sig inte själv. Fast resultatet var otroligt magnifikt och framför allt mäktigt.

Fanns det inget negativt med evenemanget? Jo, kanske avstånden mellan de olika ljusprojektionerna. I den bästa av världar hade vi kunnat promenera mellan de olika konstnärerna – men det visade sig att vi kom samtidigt som årets höststorm – vilket faktiskt omöjliggjorde promenader.

På lördagen gjorde vi en liten utflykt till Bohus-Malmön. Runt 200 bofasta invånare har man här under vintern. På sommaren ser det helt annorlunda ut, då är det många turister som besöker denna destination.

Turistpärlor göre sig icke besvär, för dessa kameraentusiaster – därför besökte vi ett mindre stenbrott där kamerorna gick varma. Och jo, tack vare den ihärdiga höststormen så fotograferades även Skagerrak.

Men, nog om detta. Här får ni njuta av underbara bilder från vår utflykt.

Maria Olsen

Hemsida: islandoflight.se

Vattentornet på Smögen belystes med fyra projektorer.
Foto: Terje Olsen

Laser och skylights på Smögen. **Foto: Maria Olsen**

Vägen ned från vattentornet med havet och fullmånen i bakgrunden.. **Foto: Tony Berg**

Anders Nilsson letar perspektiv på Bohus-Malmön.. **Foto: Terje Olsen**

Husen ligger lika tätt som ansjovisarna gör i plåtburkarna. **Foto: Tony Berg**

Lena Landberg granskar graniten på Bohus-Malmön. **Foto: Tony Berg**

Vi fick sällskap av ett par vakande ögon på Bohus-Malmön.. **Foto: Terje Olsen**

En liten skulptur som gjord för ett skivomslag, Bohus-Malmön. **Foto: Tony Berg**

Höstlugnet har infunnit sig på Bohus-Malmön. **Foto: Tony Berg**

Havet är inte alltid blått. **Foto: Terje Olsen**

Mikael Landberg siktar in sig på vågor och segelbåt vid Bohus-Malmön.. **Foto: Tony Berg**

Terje Olsen och Anders Nilsson på Bohus-Malmön. **Foto: Tony Berg**

En liten stenskulptur på Bohus-Malmön med Smögen i bakgrunden.. **Foto: Tony Berg**

Lite smårörigt med ledningarna på denna stolpe. **Foto: Tony Berg**

Volvo ur ett annorlunda perspektiv. **Foto: Terje Olsen**

Burar och bojar i väntan på nästa uppdrag. **Foto: Tony Berg**

Säsongen är i stort sett över och det är lugnt i hamnen. **Foto: Tony Berg**

Det gäller att hitta den rätta vinkeln, och att se motiven, Terje Olsen skapar magi.

Foto: Tony Berg

Foto: Tony Berg

Dan Magnusson

Åmålstrummisen Dan Magnusson är precis hemkommen efter två veckors inspelningar i Los Angeles. Han var där tillsammans med Seasick Steve för att spela in dennes nya album. Inspelningarna gjordes i Eastwest Studios på Hollywood Boulevard, en studio med mycket historia. I denna studio spelade The Beach Boys in albumet "Pet Sounds". Dessutom spelade de även in några låtar i Foo Fighters studio i Northridge.

Dan och Steve bodde under vistelsen uppe i bergen i Nichols Canyon i Hollywoods utkant. Huset de bodde i köptes av Derek Clark på 1960-talet. Han var då pr-agent för The Beatles, The Byrds, Captain Beefheart och The Beach Boys, för att bara nämna några.

i Augusti 1966 bjöd han in Paul McCartney och George Harrison från The Beatles, Carl och Brian Wilson från The Beach Boys och David Crosby från The Byrds, säkert ett spännande möte. Det var första gången alla fem träffades och första mötet mellan medlemmarna från The Beatles och The Beach Boys, varpå Paul McCartney sade:

– Well, you're Brian Wilson and I'm Paul McCartney so let's get that out of the way and have a good time.

Efter en stund berättade Brian Wilson att han arbetat med en låt. Han hade varit i fyra olika studios och spelat

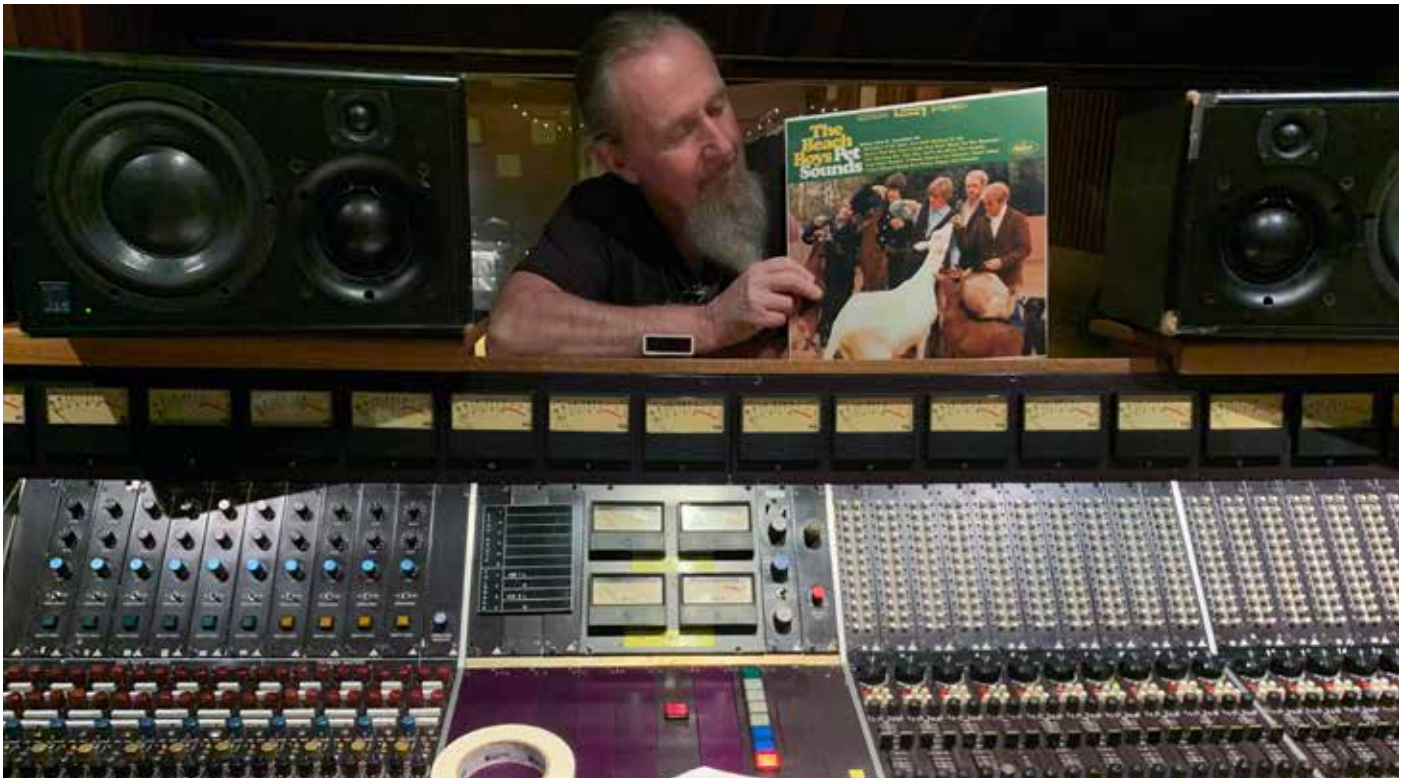

Dan Magnusson vid mixerbordet på vilket The BEach Boys album "Pet SOunds" spelades in. **Foto: Malcolm Arison**

in och lagt mycket tid på låten. Han hade över 90 timmars musik och hade spenderat mer pengar på den låten än vad bandet gjorde på hela "Pet Sounds". Vilken var då låten han arbetat så länge med? Jo, det var "Good vibrations" så han fick onekligen till det till slut. Om huset de bodde i under USA-vistelsen har mycket musikhistoria är det ingenting mot vad Eastwest Studios har. Många av rockhistoriens största album är inspelade i de lokalerna.

– Det var ganska lätt att känna av hur stor del av musikhistorien som skapats i denna studio. I ett hörn stod Frank Sinatras gamla flygel, det är många kända namn som kommit och gått här.

Merparten av inspelningarna gjordes i Foo Fighters studio i Northridge. Bland annat fanns där ett gammalt mixerbord från Sound City Studios Inc. som Foo Fighters Dave Grohl köpte på auktion för några år sedan. På det mixerbordet har en lång rad klassiska rockalbum spelats in.

– Killarna i bandet var hemma i Los Angeles när vi var där och spelade in så vi blev inbjudna på en grillfest i Santa Clarita utanför Los Angeles. Detta var i samband med en Harley Davidson-träff. Dave Grohl och de andra skötte grillen och bandets trummis Taylor Hawkins spelade med sitt band The Coattail Riders. Det var en fantastiskt drag och god mat, säger Dan Magnusson.

Förutom Dan och Steve var Luther Dickinson från Mississippi Allstars och Malcolm Arison från Boss Hoss med på inspelningarna.

– Det var meningen låtarna skulle spelas in i Josh Hommes (Queen Of The Stone Age) studio och att han också skulle vara producent, men han fick förhinder av familjeskäl, så vi fick byta studio och Steve fick själv ta över producentrollen, säger Dan Magnusson.

Tanken är att det nya albumet ska släppas i mars i samband med vårens Europaturné. Något namn på albumet är inte bestämt ännu.

Tony Berg

Urval av album som spelats in på mixerbordet från Sound City Studios Inc.: Neil Young "After the gold rush" (1970), Spirit "Twelve dreams of Dr Sardonicus (1970), Dr. John "Dr. Johns Gumbo" (1972), Lindsey Buckingham & Stevie Nicks "Buckingham Nicks" (1973), Bert Jansch "L.A. Turnaround" (1974), Bachman Turner Ovedrive "Not fragile" (1974), Elton John "Caribou" (1974), Fleetwood Mac "Fleetwood Mac" (1975), Nils Lofgren "Nils Lofgren" (1975), Fleetwood Mac "Rumors" (1977), Grateful Dead "Terrapin Station" (1977), REO Speedwagon "You can tune a piano but you can't tuna fish" (1977), Foreigner "Double vision" (1978), Cheap Trick "Heaven tonight" (1978), Tom Petty & The Heartbreakers "Damn the torpedos" (1979), Pat Benatar "Crimes of pasison" (1980), Rick Springfield "Working class dog" (1981), Tom Petty & The Heartbreakers "Hard promises" (1981), Santana "Zebop" (1981), Rick Springfield "Living in Oz" (1982), Pat Benatar "Precious time" (1982), REO Speedwagon "Good trouble" (1982), Ronnie James Dio "Holy diver" (1983), Rick Springfield "Hard to hold" (1984), Ratt "Out of the cellar" (1984), Tom Petty & The Heartbreakers "Southern accents" (1985), Guns N' Roses "Appetite for destruction" (1986), Nirvana "Nevermind" (1991), Rage Against The Machine "Rage Against The Machine" (1992), Blind Melon "Blind Melon" (1992), Tool "Undertow" (1993), Rancid "Rancid" (1993), Tom Petty "Wildflowers" (1994), The Black Crowes "Ameroica" (1994), Slayer "Divine intervention" (1994), Red Hot Chili Peppers "One red hot minute" (1995), Kyuss "And the circus leaves town" (1995), Tom Petty & The Heartbreakers "She's the one" (1996), Weezer "Pinkerton" (1996), Johnny Cash "Unchained" (1996), Carl Perkins !Go cat go" (1996), Bruce Dickinson "The chemical wedding" (1997), System Of A Down "System Of A Down" (1998), Queens Of The Stone Age "Queens Of The Stone Age" (1998), Foo Fighters "Godzilla" (1998), Queens Of The Stone Age "Rated R" (2000), Black Rebel Motorcycle Club "B.R.M.C" (2001), Vanilla Ice "Bi-polar" (2001), Slipknot "Iowa! (2001), Kings Of Leon "Youth & young manhood" (2003), Bad Religion "Empire strikes back" (2004), Ry Cooder "Chavez ravine" (2005), Queens Of The Stone Age "Lullabies to Paralyze" (2005), Wolfmother "Wolfmother" (2005), Mavis Staples "We will never turn back" (2007), Elvis Costello "Momo fuku" (2008), Metallica "Death magnetic" (2008), Wolfmother "Cosmic egg" (2009), Kid Rock "Born free" (2009), Death Cab For Cutie "Codes and keys" (2010), Arctic Monkeys "Suck it and see" (2011)

Dan Magnusson, Malcolm Arison, Luther Dickinson och Seasick Steve utanför Eastwest Studio p åHollywood Boulevard.

Upp i det blå med Terje

Terje Olsen kommer framöver att visa lite drönarbilder i varje nummer. I detta nummer är bilden från **Örnäsbadet** *i Åmål, söndag 10 november 2019.*

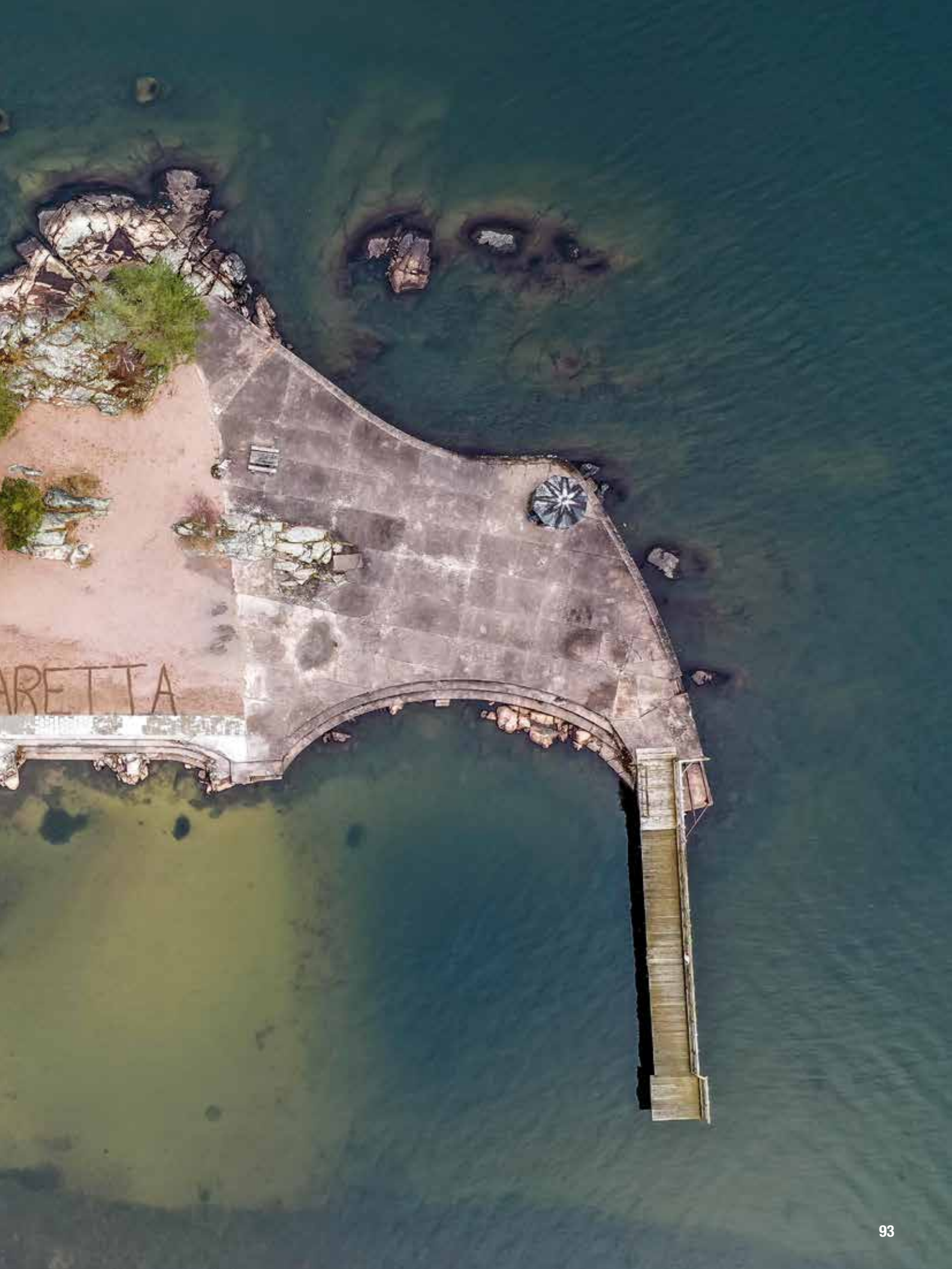
ARETTA

Åmål förr och nu i ny fotobok

I ett par års tid har merparten av medlemmarna i Tilt Photogroup fotograferat en rad Åmålsmiljöer utifrån gamla vykort och bilder. Det har resulterat i boken ”Åmål förr och nu” som visar en stad i förändring. Boken har premiär söndag 1:a advent på Stadshotellet i Åmål.

Konceptet med förr och nu-böcker har gjorts i många städer och nu har turen kommit till Åmål. Bakom boken står Åmåls Grafiska AB som tagit hjälp av Tilt Photogroup, Sten Lindström och Sune Tholin.

Arbetet började faktiskt direkt efter att boken ”Åmål – från Tilt-fotografernas horisont” gavs ut 2017. Åmålsboken gav blodad tand och fotograferna ville ha något nytt att sätta tänderna i, då föddes idén att göra en bok med Åmål förr och nu. Det har tagit sin tid. Först valdes de gamla bilderna ut. Sten Lindström har bidragit med bilder ur sin vykortssamling, Henry Stake, Åmåls kommunarkiv och Bengt-Åke Karlsson har också lånat ut bilder.

Därefter var det bara att sätta igång och fotografera. De fotografer som medverkat är Mikael och Lena Landberg, Mimmi Storm, Lisa Gustafsson, Terje och Maria Olsen, Anders Nilsson och Tony Berg.

När bildmaterialet sedan var klart redigerades boken och lokalhistorikern Sten Lindström skrev bildtexterna. Sune Tholin skrev bokens förord.

I september skickades boken till tryck och för någon vecka sedan landade den färdiga boken i Åmål. Premär blir det på Åmåls Stadshotell på 1:a advent, söndag 1 december. Då kommer de flesta medverkande i boken att finnas på plats så att den som vill kan få boken signerad.

– Jag tror detta kan bli årets julklapp, säger Lisa Gustafsson som är en av fotograferna. Boken är ju perfekt att ge till någon om man inte vet vad de vill ha. Det är lite roligt att se vad som hänt i Åmål. Vissa platser ser nästan exakt likadana ut idag som förr i tiden och på andra platser är det nästan omöjligt att känna igen sig.

Det finns även en del gamla flygbilder med i boken där man kan se hur staden såg ut i mitten av 1950-talet. Det var möjligt att ha med dem tack vare de fantastiska drönare med kameror som finns idag. Tidigare hade man varit tvungen att

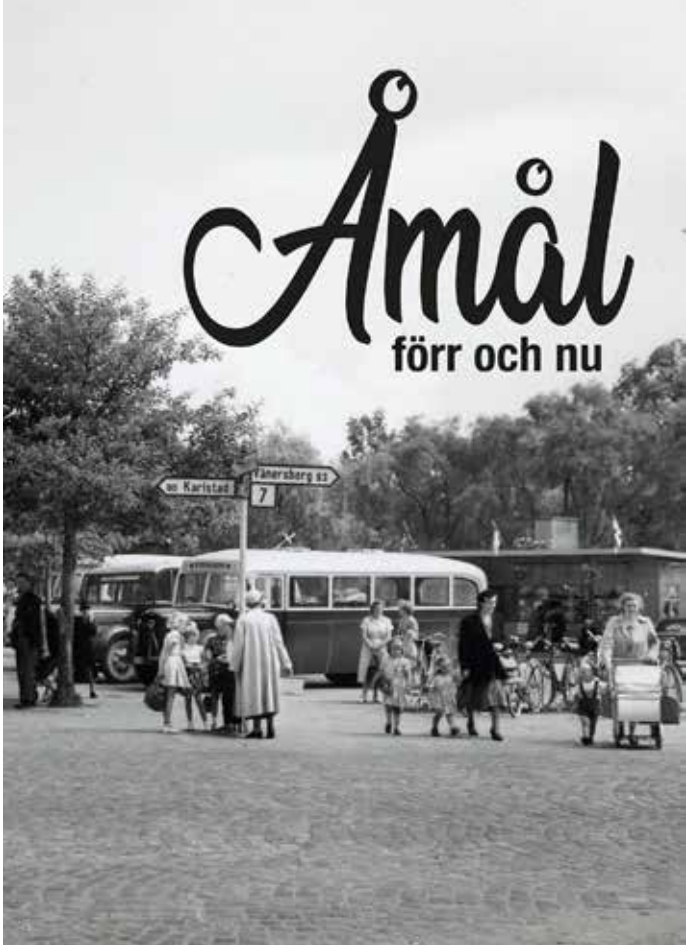

använda sig av flygplan, nu går det enkelt och lätt med hjälp av drönare.

– Drönarna är fantastiska att jobba med men det är viktigt att komma ihåg att söka tillstånd för att använda bilderna från Lantmäteriet, men det är sällan några problem att få tillstånd om man följer reglerna, säger Terje Olsen som är den i gruppen som fotograferar med drönare.

Boken finns att köpa på Åmåls Grafiska AB dagtid under vardagar, genom Tilts medlemmar eller på Åmåls Bok- och Pappershandel. Boken kostar 300 kronor.

MARIA TIPSAR

Serietipset

Killing Eve

Villanelle och Eve. Mördare och polis. Det här är nog årets highlight i serieväg om ni frågar mig. Det är en brittisk serie som handlar om Eve, polis på MI5 som jagar lyxmördaren Villanelle. Att få se dessa två utföra en katt- och råttalek utan like är en ren njutning. Man får se när dessa kvinnliga motpoler som arbetar på var sin sida av lagen, så småningom utvecklar något som närmast kan likna besatthet av varandra. Det är en omväxlande serie, med snabba klipp, snygga bilder och en bra handling.

Skådisarna i serien känner man igen sedan gammalt. Huvudrollen som Eve spelas av Sandra Oh, som vi känner igen från Greys anatomy. Den som känner till skådespelare i vårt grannland Danmark lär också känna igen Kim Bodnia, som spelade rollen som Martin, och var Saga Noréns kollega under några säsonger. Detta är en serie som är både spännande och rolig. Den kombon är intressant, eller hur?

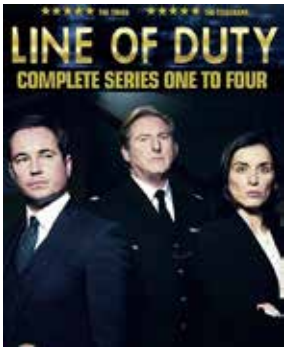

Filmtipset

Line of duty

Detta är nog den bästa kriminalserien jag sett. Jag är tydligen i gott sällskap eftersom denna serie har fått allskons priser som till exempel Royal Televison Society award bara för att nämna några. Sedan serien började sändas på BBC2 2012 har den haft miljontals tittare och det tillkommer ständigt nya. Den är nu rankad som en av BBC:s mest populära serier någonsin. Undertecknad kan inte annat än att hålla med. Vad handlar den om då? Man får under denna serie följa Steve Arnott som efter ett misstag i tjänsten tvångsförflyttas till enheten som arbetar för att minska korruptionen inom polisen i London. Som arbetskamrat får han polisen Kate Fleming. Det är dessa två man får följa under arbetet med att avslöja "some dirty cops". Jag är medveten om att intrigen inte låter så intressant, men jag kan lova att det under seriens gång sker vändningar som man absolut inte räknat med. Detta är som sagt en serie som höjts till skyarna, och det är välförtjänt. Man njuter av att få se ren och skär kvalitet!

Instagram

@sportbibeln.se

Högt och lågt. Det är vad jag tycker om Sportbibeln på Instragram. Fast när de träffar rätt, då är de otroligt roliga! Det är lite svårt att utröna vem eller vilka som egentligen står bakom detta konto, fast de är ju snabbast på att rapportera sportnyheter om de får säga det själva. Detta är ett konto värt att följa. I alla fall ett tag.

Instagram

@fredsdruvor

Det är bara att inse. Det här att ta gamla bilder och snitsa till dessa med roliga, bitska och ibland lite elaka citat är bara så himla roligt! Fredsdruvor är ytterligare en i raden som gör detta med bravur. Bakom kontot finns en kille vid namn Gussy Löwenhielm.

Han är aktiv som standuppare, och gör både tv- och radioprogram. Han har gett ut några böcker, och arbetar även som copywriter. (Man undrar om det är något han inte kan?) Detta är i alla fall ett konto som är värt att titta närmare på, då Gussy har en stor portion av humor. Du kanske kan ta en titt i dina gömmor och kanske försöka dig på samma sak själv? Jag blir i alla fall lite sugen på det.

Instagram

@emilsview

"Otroligt snyggt i all sin enkelhet." Så lät tipset om detta konto. Jag kan inte annat än hålla med. Killen som har detta konto heter Emil Axelsson och är en kille med många strängar på sin lyra. Han studerar musik, men är en duktig hobbyfotograf. Det lär ni se om ni följer detta konto. Vanliga naturbilder blandas med drönarbilder på ett mycket härligt sätt. Personligen tycker jag mycket om färgtonen Emil har i sina bilder, det gör massor för min upplevelse av de mycket bra bilderna. Gå in på Instagram och kolla upp denna kille, han är värd det. Och så fotograferar han ju den värmländska pärlan Karlstad en del. Igenkänningsfaktor alltså!

PRYLAR

Det finns saker vi måste ha för att klara oss, sedan finns det saker som vi egentligen inte behöver, men som kan göra livet lite roligare. Vi har valt ut några mer eller mindre nödvändiga saker, kanske hittar du den perfekta julklappen här. Du hittar alla produkter på coolstuff.se

Astronautlampa
En astronomiskt vacker lampa för hemmet. Perfekt som ljuskälla i ett annars ganska mörkt hörn av rummet. Eller varför inte tillsammans med en månglob? **249:-**

Burritofilt
Så här under hösten och vintern kan det vara gott att krypa ned i tv-soffan med lite chips och en bra film. För att hålla värmen kan denna Burritofilt vara perfekt. Är din partner dessutom en tacoälskare kan det bli en intressant kväll. Riktigt fräsch och snygg filt. :-) **199:-**

Poppa i Dödsstjärnan
Är du en hängiven Star Wars-fan? Då är denna popcornmaskin designad för dig. Poppa dina popcorn i Dödsstjärnan med hjälp av kraften, och kanske lite varmluft. Du blir definitivt en vinnare med denna maskin vid ett Star Wars-maraton eller en vanlig filmkväll. **595:-**

Vänner Monopol

Alla har vi någon gång spelat Monopol. Ibland kan det vara roligt ibland... inte. Detta Monopol är aningen annorlunda. Denna version är en baserad på den kultförklarade tv-serien "Vänner". Du deltar som en av de sex vännerna och svarar på frågor om serien och vännerna. Istället för hotell placerar du ut Central Perk-soffor. Kan det bli bättre? **399:-**

Bananlampa

När vi nu går mot den mörkare delen av året är lite mysbelysning hemma perfekt. Bananlampan ger ett skönt mysljus och är perfekt för alla hem, inte minst hos bananälskare, och det finns det ju en och annan. Stilren och fräsch i bästa Warhol-anda. **179:-**

Kaffemugg med attityd

En perfekt mugg för spontana gästar som dyker upp och propsar på en kopp kaffe. När de druckit lite blir de snart varse om vad du tycker om besöket. Eller varför inte som egen kopp som tar ner dig på jorden om du skulle få för dig att det rullar på bra? **129:-**

NYTT

Hanna Löwenborgs nya singel "Hush don't say my name" har premiär på Spotify fredag 6 december. **Foto: Tony Berg**

Ny singel med Hanna Löwenborg

I våras lsäppte Hanna Löwenborg singeln "All for you" tillsammans med The Waked. Till dags dato har låten spelats 2 569 890 gånger på Spotify, imponerande.

Nu släpper hon en ny singel under eget namn med titeln "Hush don't say my name". Releasedag är fredag 6 december, så gå in och lyssna på Hannas nya låt.

Klas Kihlberg, sångare och bandledare i Fat Bull spelar med sitt band på bluesföreningens luciablues hos ABF. **Foto: Tony Berg**

Fat Bull spelar på Luciabluesen

Fat Bull, bestående av Klas Kihlberg, Richard Tehler, Klas Dannäs, Dan Magnusson, Stefan Seger och Daniel Karlssons spelar på Åmåls Bluesförenings Luciablues lördag 14 december.

Konserten är ett samarbete mellan bluesföreningen och ABF och kommer att äga rum i ABF:s lokaler på Västra Bangatan 4 i Åmål. Bandet är välkänt i Åmål men det är första gången bandet har med sin nya gitarrist Richard Tehler som ordinarie medlem.

LIVE

Björk, 2/12, Spektrum, Oslo
Gabriel Kelley, 3/12, Pustervik, Göteborg
Eric Bibb & band, 4/12, Stora Teatern, Göteborg
Pernilla Andersson, 4/12, Nefertiti, Göteborg
The Spirit of Harlem Gospel, 5/12, Brygga Kultursal, Halden
Girl In Red, 5/12, Parkteatret Scene, Oslo
Stage Dolls + Return, 6/12, Sentrum Scene, Oslo
Saints, 7/12, Åmåls Stadshotell, Åmål
Jakob Hellman, 7/12, Konserthuset, Göteborg
The Band Convinced, 7/12, Nöjesfabriken, Karlstad
Atomic Swing, 8/12, Pustervik, Göteborg
Sean Rowe, 10/12, John Dee, Oslo
Nynningen + Motvind + Orkan, 12/12, Pustervik, Göteborg
Millencollin, 13/12, Nöjesfabriken, Karlstad
Fat Bull, 14/12, ABF, Åmål
Mr Bo & The Voodooers, 14/12, Kom Musik & Bar, Göteborg
Betty Blackmail Band, 14/12, Bastionen, Uddevalla
Roffe Wikström, 14/12, Musikens Hus, Göteborg
Hot Chip, 15/12, Rockefeller, Oslo
Ten Years After, 20/12, Trädgårn Göteborg
Royal Republic, 20/12, Pustervik, Göteborg
Wermland Rockfest, 27/12, Nöjesfabriken, Karlstad
Chris Cain & Mr Bo & The Voodooers, 9/1, Kungsbacka
Opeth, 12/1, Sentrum Scene, Oslo
Steel Panther, 25/1, Trädgårn, Göteborg
Bob Wayne, 26/1, Musikens Hus, Göteborg
Monster Magnet, 28/1, Pustervik, Göteborg
10 cc, 3/2, Lorensbergsteatern, Göteborg
Keane, 5/2, Trädgårn, Göteborg
10 cc, 5/2, Oslo Konserthus, Oslo
John Prine, 7/2, Gävle Konserthus, Gävle
Orchestral Manoeuvres In The Dark, 7/12, Rockefeller, Oslo
Daniel Norgren, 8/2, Pustervik, Göteborg
John Prine, 9/2, Oslo Konserthus, Oslo
The Felice Brothers, 9/2, Pustervik, Göteborg
The Darkness, 17/2, Rockefeller, Oslo
The Darkness, 18/2, Pustervik, Göteborg
Saga, 21/2, Trädgårn Göteborg
Heat + Crashdiet, 29/2, Trädgårn, Göteborg
Simple Minds, 1-2/3, Sentrum Scene, Oslo
The Savage Rose, 6/3, Pustervik, Göteborg
Big Thief, 12/3, Pustervik, Göteborg
Smokie, 13/3, Conventum Kongress, Örebro
Bryan Adams, 13/3, Scandinavium, Göteborg
Rose Tattoo, 14/3, Nöjesfabriken, Karlstad
Bo Kaspers Orkester, 14/3, Carlstad Conference Center, Karlstad
Samantha Fish, 20/3, Valandhuset, Göteborg
Tove Lo, 24/3, Rockefeller, Oslo
The Jesus and Mary Chain, 25/3, Trädgårn, Göteborg
Jack Vreeswijk, Brolle & Love Tholin, 26/3, Scalateatern, Karlstad
Manfred Mann's Earth Band, 28/3, Oslo Konserthus, Oslo
Jesse Malin, 2/4, Pustervik, Göteborg
Red Kross, 5/4, Musikens Hus, Göteborg
Magnum, 11/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Magnum, 13/4, Pustervik, Göteborg
Howard Jones, 18/4, Trädgårn, Göteborg
Pendragon, 19/4, Musikens Hus, Göteborg
The Handsome Family, 22/4, Musikens Hus, Göteborg
Kim Wilde, 24/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Brian Fallon & The Howling Weather, 26/4, Pustervik, Göteborg
Skid Row, 1/5, John Dee, Oslo
Randy Newman, 21/5, Konserthuset Studio 2, Köpenhamn
Midge Ure, 22/5, Pustervik, Göteborg
Van Der Graaf Generator, 23/5, Pustervik, Göteborg
Torsson, 29-30/5, Musikens Hus, Göteborg
Larkin Poe, 30/5 Trädgårn, Göteborg
Keith Urban, 31/5, Sentrum Scene, Oslo
Big Country, 31/5, Pustervik, Göteborg
Åmåls Bluesfest, 8-12/7, Åmål
Rammstein, 31/7 + 1/8, Ullevi, Göteborg

Med reservation för ändringar

På skivtallriken

Foto: Sara Vintfjärd

Sara Vintfjärd
Karlstad

Vad lyssnar du mest just nu?
– Rockklassiker och albumet "Sunsets & Full Moons" av The Script
Vilken var den första skivan du köpte själv?
– Jag minns inte exakt, men skulle tro att det var någon samlingsplatta. Typ "Hits for Kids".
Och vart köpte du den?
– Garanterat på Expert i Säffle.
I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?
– Imagine Dragons skiva "Evolve" som kom 2017. Den är genial. Bör lyssnas på uppifrån och ner.
Bästa partyplattan för lördag kväll?
– Bruno Mars "24K Magic".
Bästa söndagsplattan?
– "The Essential" med Journey.

Kjell Svensson
Säffle

Vad lyssnar du mest just nu?
– Progressiv rock/Hårdrock och Metalldetektorn på Radio 45 med Klas Kihlberg. Men jag undrar var han är nu, för det var ett tag sen det var något program tyvärr.
Vilken var den första skivan du köpte själv?
En dubbel-LP med Electric Light Orchestra "Out of the blue".
Och vart köpte du den?
Radiocentralen i Säffle.
I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?
– Kan inte utse bara en utan jag har fyra, Rush "Moving Pictures" , Queens "Sheer Heart Attack", Deep Purples "Made in Japan" och Pink Floyds "Dark Side of the Moon" utan inbördes ordning.
Bästa partyplattan för lördag kväll?
– Blandskiva med 1970-talsrock.
Bästa söndagsplattan?
– "Söndag i sängen" med Bo Kaspers Orkester, "The Dream of the Blue Turtles" eller "Ten Summoners Tales" de sistnämnda med Sting.

LOVE MELIN

Ålder?
26 år.
Bor?
I Säffle.
När började du spela?
– Jag började tidigt att sitta med i replokalen när min pappas band repade. Jag minns så väl att jag satt bakom trummisen "Peppe" och härmade honom. Men det var julen 2000 när jag fick ett trumset som jag blev fast. Då var jag 6 år.
Är du självlärd eller har du haft någon mentor?
– Jag är inte självlärd, men man lär sig ingenting utan egen vilja, jag har haft fantastiska lärare och mentorer genom åren. Vilka verktyg dom gett mig! Jag önskar idag att hade varit lika klok då som jag är nu och hade tagit det på mer allvar. jag minns min första lärare när jag gick på musikskolan i Bengtsfors. Han hette Evol, om jag minns rätt, han hade ett gammalt Gretsch Jazzkit i Champange sparkle. Det var så snyggt.
Vilka var dina förebilder när du började spela trummor?
– Min absoluta förebild är Nicko"Boomer" McBrain. Allt omkring honom då var så coolt. Jag tycker han är lika cool idag. Jag tänkte att "kan han spela så snabbt med en fot, då kan jag". Även om jag fått upp öronen för andra fantastiska trummisar, så är det den herren jag helst skulle vilja ta en göbb-fika med. Robert Eriksson i The Hellacopters är en fantastisk rocktrummis. Ian Paice hade det bästa rocksoundet, Jeff Porcaro groovet, Benny Greb tekniken, Ronnie Tutt svänget, Mikkey Dee tyngden och Phil Rudd "less is more". Det är många man har inspirerats av genom åren.
Vilken var den första konserten du spelade på?
– Den första jag minns var i Bengtsfors. Skolan jag gick på hade varje skolterminsslut en "Franserudskväll" där min klass var med. Min pappa var gitarrist i bandet. Trummisen hette Martin, han hade ett digitalset som jag fick komma upp och spela en låt på. Jag tror jag gick i första klass. Den första konserten jag spelade trummor på själv var i matsalen på Södra skolan i Åmål. Jag kommer inte ihåg riktigt vad det var, men jag minns att jag var så stolt och det var ett rött Remo-trumset. Hur coolt var det inte att i 10-årsåldern att få spela inför hela skolan.
När var du första gången i en studio och med vilket band?
– Jag gick i högstadiet och fick hänga med några kompisar in i studion och spela in två låtar de hade skrivit. Det var på Dead End studios i Åmål. Tror vi kallade oss Dark Event. Efter ett tag tyckte jag att vi skulle ändra bandnamnet efter vår basist, Glenn, så vi kallade oss för Glännz med Zäta, tror dock bara det var jag som var överens om namnet, haha.
Hur övar du idag, vad gör du för att utvecklas som trummis?
– Idag blir det tyvärr för sällan då jobbet tar mesta av tiden. Jag försöker framförallt hålla uppe rutinen och om jag har ett gigg på gång så försöker jag nästan att bo med trummorna ett tag, så att jag skall bli varm i kläderna igen. Jag lyssnar väldigt mycket på musik och har en väldigt bra talang som inte många känner till. Jag är nämligen självutnämnd "lufttrummornas Zlatan". Jag minns att två goda vänner sa att de skulle anmäla mig till 100 höjdare när det begav sig, jag väntar fortfarande på att höra något ifrån dom. Skämt åsido, jag försöker spela sådant jag inte är så bekväm med att spela, låt oss säga att man skulle få hoppa in och spela en kväll med Dissection (black metalband). Kvällen innan har man kanske spelat dansmusik i Fageråsåsparken. Det jag vill komma till är att man måste utsätta sig för något som är utanför soffan om man vill utvecklas, sedan måste det givetvis vara roligt! Tänk om man hade Jeff Porcaros bag eller Benny Grebs och spela så musikaliskt rätt alla gånger, det hade varit något det. Jag har alltid varit dålig på att läsa noter, det är något jag håller på att öva upp nu. Men motivationen finns inte där alla gånger när man inte spelar på heltid längre och spelar man jämt hinner man inte öva. Jag är dålig på den balansen. Men bästa träningen är ju den som blir av sägs det.
Vilka artister har du kompat?
– LaGaylia Frazier var väldigt coolt, hon är en sådan karaktär! Dregen var fränt, men roligast måste ha varit Åmålsoriginalet Fat Bull, man vet liksom aldrig vad som kan hända under ett gigg!
Vilka band har du varit eller är med i?
– Har haft några band med polare genom åren, men inget som tagit fart. Vi har ett band som heter The Imperial Cöpters, vi har repat en gång på tio år och haft ett gigg! Men det har blivit många lokala band genom åren. Sen har jag haft turen och äran att få spela väldigt mycket dansmusik under fyra år. Med banden MejDej, Horizont och Bjarnez. Det gav väldigt mycket! Sen har jag vart ständig vikarie för Dan Magnusson i Fat Bull som jag nämnde tidigare under några år. Jag hoppas få fortsätta med det. Jag har ett projekt på gång med några bekanta där det är musik som jag aldrig har spelat förr. Jag kan dessvärre inte nämna än vilket band det är ännu, men snart är det officiellt.
Vilken är din mest minnesvärda konsert?
– Många roliga turnéminnen dyker upp, topp fem är iallafall när jag välter ut mitt vatten under en låt, rätt i ett 230 voltsuttag jag hade hos mig – och allt slocknar och det blir helt tyst. Sedan hade två polare och jag ett Cornelis Vreeswijk-band en gång, vi spelade på en krog i Åmål en kväll, tror hela gymnasiet knödde sig in föra att vara med. Det ar ett av de varmaste och roligaste gigg jag gjort, gaget var 150 kronor per person och en valfri pizza. Det blev en sådan succé för krogen att de villa ha dit oss igen, men då ville vi ha bättre betalt. Då var vi för dyra, synd om dem. Säg det till rörmokaren om han skall jobba en lördagskväll för 150 kronor. Osökt kommer Maidenz-gigget upp i huvudet. Jag gick på en folkhögskola och inför ett gigg satte jag upp världens bästa "sound a like"-Maidenband, cymbalarmen rasa för mig två gånger under gigget. Jag kan säga att jag inte hade ett Nicko McBrain-set på det gigget. Men det var så roligt att äntligen få spela Maidenlåtar. Sen spela vi på Rytmus i Malmö när vi var på turné med klassen från folkhögskolan. Vi var två ensembler och när min spelade sprack kaggeskinnet för mig. Min kompis Jonathan

Love Melin gillar det mesta inom musik allt ifrån hårdrock till dansband, men det finns i hans tycke inget band som kan mäta sig med Iron Maiden.
Foto: Tony Berg

som också är trummis, kasta sig mellan benen på mig och började tejpa skinnet med gaffa, det höll, typ. Ett kul minne är det i alla fall. Listan kan göras lång med minnesvärda gigg, men dessa är några av dem.

Vilken typ av musik lyssnar du helst på?

– Allt som svänger! Iron Maiden är och kommer alltid vara bäst, så är det bara. Det är något som händer med mig när jag hör dom, en lycka och glädje som inte går att uppnå på annat sätt. Jag blir fri från all världens bekymmer. Den musiken har berört mig på ett sätt som ingen annan gjort. Men det är mycket hårdrock, rock, pop, metal, blues. Ja, allt som är bra, det finns något i varje genré, men det måste tilltala mig. Det får inte vara överproducerat. Elvis är en artist som också berört mig. Ta 1969-giggen i Las Vegas på 1st Internationel Hotel, vilket jävla sväng! Det är så live och levande det kan bli, det kan du inte få fram idag med alla datorer!

Vilken typ av musik spelar du helst?

– Svår fråga faktiskt, så mycket handlar om personkemi. Men rock, funk, pop och blues är alltid gött att spela! Tänk att få sitta i husbandet i Doobidoo! Det hade varit något.

Har du något tips till nybörjartrummisen?

– Idag är allt så enkelt. Vi lever i en generation där alla blivit så beroende av internet och sociala medier och där man har tillgång till allt! Men viktigast av allt är att spela till musik du gillar och försöka spela med och så likt du kan. Det är ett bra sätt att lära sig och kanske roligare än att spela till noter. Jag tror att du får lättare att jamma och spela med andra om du har lyssnat mycket istället för att bara ha kollat på papper eller videoklipp. För det är en lagsport. Dagens generation är väldigt mycket ”sitta hemma och bli råbra” men har ingen social koppling till musiken och medmusikanterna. Det är farligt och får inte bli för vanligt!

Vad spelar du på själv?

– Jag har två trumset jag spelar på beroende på vad det är för musik jag ska spela. Men jag har ett uppställt i lokalen och det är ett Pearl Masters Custom MMX Piano Black, bland de bästa jag spelat på! Ett otroligt bra rockkit. Det andra är ett som funkar till allt, ett Tama Starclassic B/B Vintage Nickle Sparkle. Favoritvirveln till det kitet är en Premier 2014 Brass, låter hur bra som helst. Cymbaler pendlar lite på vad för musik jag skall spela men just nu använder jag Paiste 2002:or Black Label och favoriten, en gammal Zildijan Avedis Crash. När det gäller stockarna beror det också lite på vad jag skall spela för musik. Men oftast använder jag Wincent 5B och 5AXL.

Tony Berg

NY MUSIK

Opeth
In Cauda Venenum
(Nuclear Blast)
Det är nog första gången jag har hört en grupp göra samma album på både svenska och engelska. Inledande "Garden of earthly delights" passerar förbi relativt obemärkt. Bättre blir det på andra spåret "Dignity" som vandrar mellan riktiga powerchord och finstämde partier, definitivt en låt som växer för varje lyssning.

"Heart in hand" fastnar omgående, tung mullrande, lockande. Albumet fortsätter i samma bana. Det är inte det bästa album Opeth släppt genom åren, men ett gediget hantverk. För min personliga del föredrar jag den engelska versionen, det känns mer Opeth för mig.

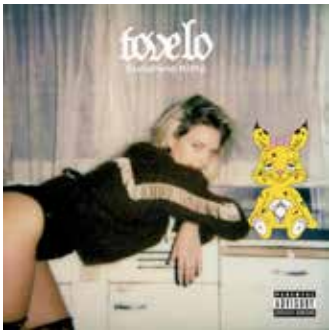

Tove Lo
Sunshine Kitty
(Universal)
Måste erkänna att jag gillat Tove Los tidigare album, men "Sunshine Kitty" lyfter aldrig. Visst finns det små guldkorn, men som helhet är materialet alldeles för tamt och intetsägande för vad vi vant oss med när det gäller Tove Lo.

Inte ens hitlåten "Glad he's gone" är i klass med hennes tidigare låtar. "Jacques" känns ganska fräsch, men efter en stund låter det som en cover på Sofi Tukker, lite för likt duons stora hits. Och kanske är det precis det som är problemet. "Sunshine Kitty" låter som så mycket annat som produceras idag, det stucker inte ut som första album gjorde.

Vad det beror på har jag ingen aning om. Kanske är det bekvämlighet, eller osäkerhet om vart hon ska vägen med sitt sound. Några guldkorn finns det som sagt, men de är för få för att helheten ska hålla.

Lars Winnerbäck
Eldtuppen
(United Stage)
I mina ögon har Lars Winnerbäck egentligen två skepnader. Lite trubarduraktigt i samma anda som Ulf Lundell och Peter Lemarc å andra sidan mer en rocker med lite tryck i musiken, något som även Lundell levererar. Av de två skepnaderna gillar jag helt klart rockern Winnerbäck bättre. I "Skulle aldrig hända oss" har ett härligt upptempo och gitarrspelet för stundtals tankarna till Mark Knopfler. En av mina favoriter på albumet.

"Vykort från Alperna" fastnar också efter ett par genomlyssningar. Faktum är att det är det lite snabbare låtarna som tilltalar mig på albumet. De lugnare låtarna, som är i majoritet, fastnar inte alls på samma sätt.

Sturgill Simpson
Sound & fury
(Elektra/Warner)
Jag gillar verkligen Sturgill Simpsons förra album "A sailor's guide to earth" och kanske ännu mer föregången "Metamodern sounds in country music", så förväntningarna var ganska höga när jag lyssnade på "Sound & fury" första gången. Jag kan med en gång konstatera att detta var inte vad jag förväntade mig, och jag kan tro att många andra Simpson-fans känner samma sak. Det behöver dock inte innebära att det är dåligt. På ett sätt visar det ett stort mod att göra något helt annat än det som gett honom framgångar med de två tidigare albumen.

Det är lite stökigare, synthigare, poppigare och rörigare än tidigare, men det är också ett album som växer för varje genomlyssning. När man väl kommit över det faktum att det inte var vad man trodde och börjar lyssna på musiken utan de förväntningarna blir jag positivt överraskad av flera av spåren. Bästa låten på albumet är "Mercury in retrograde" tillsammans med "Sing along" och "Remember to breathe"

Blink-182
Nine
(Columbia/Sony)
Något pris för sina låttexter kommer nog aldrig Blink-182 att få. Musiken däremot är en medryckande collegepunk, precis som det var när bandet stod på toppen med albumet "Enema of the state". Och kanske är det just det som är problemet. Att behålla ett sound är en sak, men att göra samma sak om och om igen blir inte särskilt spännande, åtminstone inte för mig som lyssnar.

För all del, de har säkert jättekul både i studio och när det spelar live, framförallt det senare av de två. Jag kan tänka mig att albumet hade känts starkare om 15 låtar istället hade varit tio-elva stycken och gallringen varit lite hårdare. Det sagt så finns det låtar som ändå lockar lite även om jag får ganska mycket vibbar från just "Enema of the State".

Efter några genomlyssningar kommer jag på mig själv med att gilla låtarna som för tankarna till bandets storhetstid. Så innerst inne blir jag nog nostalgisk, men i sanning är det inte så spännande. Detta är inget album jag kommer att återkomma till särskilt ofta. Kanske kan någon låt hamna på någon spellista, troligen "Darkside", men mer än så blir det nog dessvärre inte.

Steel Panther
Heavy Metal Rules
(Steel Panther Inc.)
Ännu ett band som vägrar att förändra sin stil både när det gäller musik och image. Steel Panther håller sig benhårt kvar i pudelrockens 1980-tal. Stundtals finns det ljuspunkter och då handlar det om bra låtar, men nytt och spännande? Glöm det. Öppningsspåret "All I Anna do is fuck (myself tonight)" är medryckande och lovar gott inför fortsättningen och det funkar några låtar, men ju längre in i albumet jag kommer desto mer förutsägbart och tråkigt blir det.

"Fuck everybody" känns rätt ok, men sedan är det ganska långt mellan de få ljuspunkterna.

Jag ska med en gång erkänna att Steel Panther aldrig tillhört mina stora favoriter, men förr levererade de i alla fall ett gediget hantverk rent musikaliskt. Nu gör de mest halvdana covers på sig själva, och det funkar inte riktigt.

Rag-And-Bone
How Long Is The Dark?
(Record Heaven)
Det här kan vara en av de märkligaste skivor jag lyssnat på under en ganska lång tid. Det är i stort sett omöjligt att placera in albumet i en genre, eller två, eller… Här finns lite av allt.

Det ska erkännas direkt, det tar några genomlyssningar innan låtarna börjar att fastna, men det här kommer definitivt att bli ett album att återkomma till med jämna mellanrum. Alla älskare av tvärflöjt inom rocken kommer nog

att älska ”Pangea”, en spännande låt som är lät att bli förtjust i. ”The last” var den låt jag fastnade för först på detta album och den håller fortfarande. Den känns så självklar och okomplicerad. På albumet följs den av fantastiska ”A Company of one” som kan vara albumets bästa spår, men det finns som sagt konkurrens.

En låt som mycket väl skulle kunna leta sig in på ett soundtrack till någon kommande Hollywoodfilm om den amerikanska landsbygden är ”Your latent Judas”.

Rag-And-Bone var en ny bekantskap för mig och en mycket trevlig sådan, nu gäller det bara att fördjupa sig i bandet tidigare album.

Melissa Horn
Konstgjord andning
(Sony Music)
Det finns få sångare som man känner igen lika snabbt som Melissa Horn. Det har alltid funnits något spännande i hennes musik och låtar. Ofta ganska mörka och dystra men samtidigt vackert spröda och fängslande.

Inledande ”För varje gång” är en typisk Horn-låt, men den har ändå något som känns nytt, jag vet inte vad, kan inte sätta fingret på det. Andra spåret ”Regnet” har lite uptempo och det är nästan så att den dystra texten inte alls känns så mörk för musiken känns ganska glad.

När man lyssnar på hennes texter hoppas man att det inte är självupplevt rakt igenom, det kan bara inte gå åt helvete så ofta för någon. ”Om jag aldrig hade mött dig hade jag varit lycklig nu” är ännu en låt om olycklig kärlek. Ändå är det svårt att bli nedstämd av den. Låten, som så många andra av Melissa Horns låtar, är som ett litet konstverk där en dyster berättelse ändå får lite ljusa och glada färgklickar, något som gör att det sticker ut och fastnar.

”Du brukade kalla mig för baby”, där Kaah gästar, är en låt som sticker ut en aning. Om det inte vore för Melissas röst skulle det inte vara helt självklart att det är en låt av Melissa Horn, men det. Passar ändå perfekt på albumet. Det blir på något vis ett lite break som. Som helhet är det ett album som precis som Melissas tidigare är ett gediget hantverk. Kanske inget för en lördagskväll, men en mörk, blåsig höstsöndag när det regnar funkar detta album lysande med en kopp te i soffan.

Among Lynx
Movement
()
Among Lynx är ett av flera unga svenska band som gjort sig ett namn på bluesscenen de senaste åren. De har gjort flera hyllade framträdanden på Åmåls Bluesfest. Musiken är en blandning av blues, roots och rock som vävs samman till en spännande ganska tuff förpackning.

Öppningsspåret ”Shameless” sätter nivån direkt och så fortsätter det. Oavsett tempo har bandet ett gott tryck i det de gör. Allt känns så självklart som om medlammarna inte gjort annat än att spela sin rootsrocksblues hela livet, de är helt enkelt födda till det.

Sheryl Crow
Threads
()
Sheryl Crow har haft en bra karriär. Genom åren har de största framgångarna ofta varit samarbeten med andra artister som exempelvis ”Picture” med Kid Rock och ”Always on your side” med Sting. Därför är det kanske inte så konstigt att ”Threads” kryllar av samarbeten. ”Prove you wrong” med Stevie Nicks och Marren Morris är en klockren start på albumet som sedan följs upp av härligt gungiga ”Live wire” tillsammans med Bonnie Raitt och Mavis Staples.

Totalt innehåller albumet 17 låtar med en rad olika artister som gör det till en spännande mix. Bland höjdpunkterna för mig är ”Tell me when it’s over” med Chris Stapleton, ”Redemption Day” med Johnny Cash och ”Still the good old days” med Joe Walsh.

Ett gediget hantverk som kommer att spelas en hel del framöver.

Kadavar
For the dead travel fast
( )
Här handlar det om mörker och elände i god harmoni med ofta lysande rockriff i bästa 1970-talsstil. Tung rock med fantastiskt starka melodier. Men samtidigt som det stundtals är blytungt är det emellanåt silkeslent, och det funkar. Faktum är att det ger en extra dimension åt musiken.

Många album har starkaste låten först för att få kvar kyssnaren längre in på albumet. I Kadavars fall är det tvärtom. Albumet avslutas med i mitt tycke starkaste låten, ”Long forgotten song”. Missförstå mig inte nu, det är inte så att det lyfter först med sista sången. ”For the dead travel fast” är ett album som är starkt rakt igenom. I mina ögon är det Kadavars bästa album, alla håller säkert inte med, men det spelar ingen större roll för mig.

Volbeat
Rewind, replay, reboud
(Vertigo)
Jag gillar verkligen Volbeat. Bra band, fantastisk sångare i Michael Poulsen och en härlig mix av rock, hårdrock, rockabilly, blues och lite annat. Det låter precis som jag förväntat mig från första takten, det finns ingen risk att missta sig på vilket band det handlar om.

Så det borde väl vara klappat och klart? Nja, problemet denna gång är att låtarna inte riktigt håller. Det finns några starka alster som ” Cheapside sloggers” där Gary Holt gästar och ”7.24”, men i övrigt är det inte så roligt. Ibland känns det som om en låt är på väg att lyfta, men sedan rullar det bara på tomgång.

Kanske också ska framhålla ”Pelvis on fire” och ”Cloud 9”, men sedan är det inte så mycket att hänga i granen när det gäller låtarna.

Magnolia
Ta tjuren vid hornen
(Transubstans)
Ronny Eriksson, Jonas Andersson och Niklas Bergsland är tillbaka med ett nytt album. Tung och härlig hårdrock i bästa 1970-talsstil. Albumet är inspelat i Love Tholins studio i Åmål med Love och Ronny som producenter.

Detta album ska lyssnas på med riktigt bra hörlurar eller en kraftfull stereo. Musiken görs bäst rättvisa när man känner trycket. Det kan ibland vara lite svårt att recensera en skiva med folk man känner. Ibland blir man för kritisk, ibland för insmickrande, det kan vara en svår balansgång. Det sagt, Magnolia levererar som vanligt en handfull starka melodier utan att det på något vis känns som rip-offs. Visst märks influenserna men de blir aldrig en belastning.

Bland de personliga favoriterna på albumet finns ”En plats”, ”Nebulosa” och titellåten ”Ta tjuren vid hornen”.

Magnolia är ett band som jag känner upplevs bäst live, men man kan inte alltid få som man vill. Då är detta album ett ypperligt substitut. Magnolia är ännu ett bevis för att Åmål är en fastastisk musikstad. Det är när man får chansen att uppleva banden live och på skivor som ”Ta tjuren vid hornen” man blir extra stolt över musiklivet i Åmål.

SONIC YOUTH · LP
I STOLE MY SISTERS BOYFRIEND. IT WAS ALL WHIRLWIND HEAT, AND FLASH. WITH IN A WEEK WE KILLED MY PARENTS

ME AND MY ROCK T-SHIRT

För några år sedan påbörjades ett projekt som fick namnet Me and My Rock T-shirt. Tanken var, och är, att ställa ut bilderna samt att skapa en bok. Men efter ett tag försvann inspirationen, men nu är tiden mogen att fortsätta och till att börja med skapa en ny utställning. Så jag kommer att fotografera så många personer jag kan framöver i t-shirts med deras favoritartist logo/tryck på. De som ställer upp måste vara medvetna om att bilderna ska visas i utställningsform och förhoppningsvis också ges ut i bokform. Vill du vara med och visa upp din rock t-shirt? Skicka ett mail till info@amalsgrafiska.se så löser vi en plåtning. ***Tony Berg***

IF Vikens seriesegrande damlag. Övre raden från vänster: Lennart Lundberg, Emma Melin-Lindroth, Amelie Falkenström, Tinka Berg, Ulrika Bäckström, Ida Gustafsson, Annika Bergkvist, Jane Lidén och Magnus Holm. Främre raden från vänster: Malin Andersson, Linda Johansson, Anna Svanström, Elisabeth Bergkvist, Anneli Kempe, Gisela Johannesson, Madeleine Österlund och Kaisa Johansson. **Foto: Tony Berg**

IFK Åmål någon gång på 1990-talet. Övre raden från vänster: Stefan Sandin, Robin Rehnström, Johan Borkmar, Patrik Blixt, David Häggström, Hans-Åke Blixt, Niklas Björklund, Claes Sandström och Thomas Hedlund Främre raden från vänster: Björn Rehnström, Jonas Rehnberg, Tommy Elfstedt, Magnus Wallin, Jonas Svensson, Jonas Facht och Tommy Blixt. **Foto: Tony Berg**

LOKALT

Mark/Martin
Mark/Martin
Debutalbumet för duon Mark Tholin och Martin Ekberg. Ett måste i alla respektabla skivsamlingar, en riktigt grym skiva. **150:-**

Marcus Bohm & The Bang
56
Mellerudssonen Marcus Bohms (tidigare sångare i Kite) första vinyl-album med pop på svenska. Perfekt present till den som har allt. **150:-**

Mark Tholin
Charred Tree
Marks solodebut med en samling fantastiska låtar. Rekommenderas, både som gåva och till den egna samlingen. **150:-**

Åmål Records
Åmålsbaserat skivbolag som drivs av Love Tholin. De tre titlarna till vänster är utgivna på hans label. Skivorna kan köpas av Åmål Records eller hos Grafiskt Center.

TRANSUBSTANS RECORDS – Samtliga fyra skivor med Magnolia nedan kan köpas direkt av Magnolias Ronny Eriksson på telefon 073-055 78 27 eller på Grafiskt Center på Nygårdsvägen 7 i Åmål, 0532-126 60.

Magnolia
På djupt vatten
Ronny Erikssons band Magnolia spelar rock på svenska, och gör det fantastiskt bra. Bandet har fått lysande recensioner, med all rätt. **150:-**

Magnolia
Svarta sagor
Ännu ett briljant album av Ronny Eriksson, Niklas Bergsland och Jonas Andersson. Inspelad i Love Tholins studio i Åmål. **150:-**

Magnolia
Ta tjuren vid hornen
Magnolias nya album. Tung 1970-talshårdrock på svenska när den är som allra bäst. Inspelad i Love Tholins studio i Åmål. **150:-**

Magnolia/Kometen
Ge ditt liv en chans/Ball of fire
Singel med Magnolia på ena sidan och Kometen på den andra sidan. En liten aptitretare på vad dessa två band är kapabla till. **60:-**

ÅMÅLS GRAFISKA AB – Böckerna nedan finns samtliga att köpa hos Åmåls Grafiska på Grafiskt Center i Åmål, Nygårdsvägen 7, 0532-126 60.

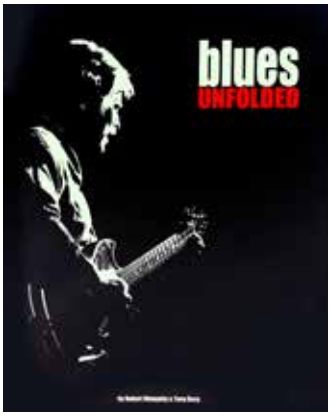

Blues Unfolded
Tony Berg & Robert Wangeby
Första svenska boken om blues. En skildring i text och bilder av de artister som gästade Åmåls Bluesfest under festivalens första 15 år.
250:-

Åmåls Bluesfest
since nineteenninetytwo
Tilt Photogroup
En färgsprakande bildskildring av Åmåls Bluesfest under 25 år. **250:-**

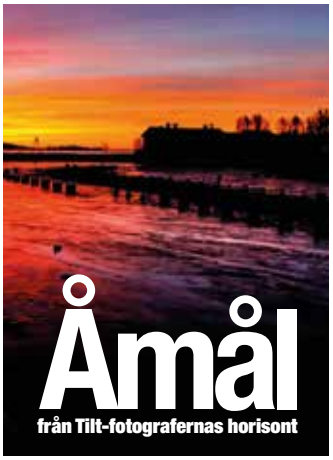

Åmåls från Tilt-fotografernas horisont
Åmåls Grafiska AB
En kärleksfull bildskildring av staden Åmål. **300:-**

Åmål förr och nu
Åmåls Grafiska AB
En bildskildring av de förändringar som skett i Åmål under de senaste 100 åren. **300:-**

Moodestysplace

Maria Olsen Photography

www.moodestysplace.com

Nästa nummer av Baretta Magazine kommer i februari
Tipsa oss gärna om evenemang, porträtt och annat
barettamagazine@gmail.com

baretta
magazine